Sbírka soudních rozhodnutí

ROZSUDEK TRIBUNÁLU (prvního rozšířeného senátu)

10. dubna 2019*

„Subvence – Dovoz trub a trubek z tvárné litiny pocházejících z Indie – Prováděcí nařízení (EU) 2016/387 – Uložení konečného vyrovnávacího cla – Indický režim zavádějící vývozní daň na železnou rudu a dvojí politiku v oblasti nákladní železniční dopravy, která znevýhodňuje dopravu železné rudy určené na vývoz – Článek 3 bod 1 písm. a) bod iv) nařízení (ES) č. 597/2009 [nahrazeno nařízením (EU) 2016/1037] – Finanční příspěvek – Dodání zboží – Jednání spočívající v ‚pověření' soukromého subjektu výkonem funkce představující finanční příspěvek – Článek 4 odst. 2 písm. a) nařízení č. 597/2009 – Určení, zda se jedná o specifickou subvenci – Článek 6 písm. d) nařízení č. 597/2009 – Výpočet výhody – Újma výrobnímu odvětví Unie – Výpočet cenového podbízení a rozpětí újmy – Příčinná souvislost – Přístup k důvěrným údajům týkajícím se antisubvenčního šetření – Právo na obhajobu"

Ve věci T-300/16,

Jindal Saw Ltd, se sídlem v Novém Dillí (Indie),

Jindal Saw Italia SPA, se sídlem v Terstu (Itálie),

zastoupené R. Antoninim a E. Monard, advokáty,

žalobkyně,

proti

Evropské komisi, zastoupené J.-F. Brakelandem a G. Luengem, jako zmocněnci,

žalované,

podporované

Saint-Gobain Pam, se sídlem v Pont-à-Mousson (Francie), zastoupenou O. Prostem, A. Coelho Dias a C. Bouvarelem, advokáty,

vedlejší účastnicí,

jejímž předmětem je návrh podaný na základě článku 263 SFEU a znějící na zrušení prováděcího nařízení Komise (EU) 2016/387 ze dne 17. března 2016 o uložení konečného vyrovnávacího cla na dovoz trub a trubek z tvárné litiny (známé také jako litina s kuličkovým grafitem) pocházejících z Indie (Úř. věst 2016, L 73, s. 1) v rozsahu, v němž se toto nařízení týká žalobkyň,

* Jednací jazyk: angličtina.

TRIBUNÁL (první rozšířený senát),

ve složení I. Pelikánová, předsedkyně, V. Valančius, P. Nihoul, J. Svenningsen (zpravodaj) a U. Öberg, soudci,

vedoucí soudní kanceláře: S. Bukšek Tomac, rada,

s přihlédnutím k písemné části řízení a po jednání konaném dne 4. července 2018,

vydává tento

Rozsudek

Skutečnosti předcházející sporu

1 Žalobkyněmi jsou Jindal Saw Ltd, soukromá společnost založená podle indického práva, a Jindal Saw Italia SpA, společnost založená podle italského práva vlastněná společností Jindal Saw, které působí mimo jiné v oblasti výroby a prodeje trub a trubek z tvárné litiny určených pro indický trh a k vývozu. V období rozhodném v projednávané věci se na prodeji výrobků Jindal Saw v Evropské unii podílely tři společnosti v obchodním spojení, a sice vedle Jindal Saw Italia ještě Jindal Saw España SL a Jindal Saw Pipeline Solutions, UK (dále společně jen „prodejní entity společnosti Jindal Saw“).

2 Dne 10. listopadu 2014 podaly společnosti Saint-Gobain Pam, Saint-Gobain Pam Deutschland GmbH a Saint-Gobain Pam España S.A. (dále společně jen „žadatel“) v souladu s nařízením Rady (ES) č. 1225/2009 ze dne 30. listopadu 2009 o ochraně před dumpingovým dovozem ze zemí, které nejsou členy Evropské unie (Úř. věst. 2009, L 343, s. 51), ve znění nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 37/2014 ze dne 15. ledna 2014 (Úř. věst. 2014, L 18, s. 1) [nahrazeno nařízením Evropského parlamentu a Rady (EU) 2016/1036 ze dne 8. června 2016 o ochraně před dumpingovým dovozem ze zemí, které nejsou členy Evropské unie (Úř. věst. 2016, L 176, s. 21)], podnět Evropské komisi na základě článku 5 nařízení č. 1225/2009, aby Komise zahájila antidumpingové šetření týkající se dovozu trub a trubek z tvárné litiny pocházejících z Indie.

3 Oznámením uveřejněným v *Úředním věstníku Evropské unie* dne 20. prosince 2014 (Úř. věst. 2014, C 461, s. 35) zahájila Komise antidumpingové řízení týkající se předmětného dovozu (dále jen „antidumpingové řízení“).

4 Žadatel zároveň dne 26. ledna 2015 v souladu s nařízením Rady (ES) č. 597/2009 ze dne 11. června 2009 o ochraně před dovozem subvencovaných výrobků ze zemí, které nejsou členy Evropské unie (Úř. věst. 2009, L 188, s. 93), ve znění nařízení č. 37/2014 (dále jen „základní nařízení“) [nahrazeno nařízením Evropského parlamentu a Rady (EU) 2016/1037 ze dne 8. června 2016 o ochraně před dovozem subvencovaných výrobků ze zemí, které nejsou členy Evropské unie (Úř. věst. 2016, L 176, s. 55)], podal Komisi podnět na základě článku 10 základního nařízení, aby zahájila antisubvenční šetření týkající se rovněž předmětného dovozu, přičemž poukazoval na existenci různých subvencí poskytovaných indickým výrobcům, zejména subvence spojené s nákupem železné rudy.

5 Oznámením uveřejněným v *Úředním věstníku* dne 11. března 2015 (Úř. věst. 2015, C 83, s. 4) zahájila Komise antisubvenční řízení týkající se předmětného dovozu (dále jen „antisubvenční řízení“).

6 Dne 24. června 2015 předložila společnost Jindal Saw Komisi připomínky k některým aspektům analýzy dumpingu, újmy výrobnímu odvětví Unie a zájmu Unie. Tyto připomínky se vztahovaly jak k antidumpingovému, tak k antisubvenčnímu řízení.

7 Dne 18. září 2015 přijala Komise prováděcí nařízení (EU) 2015/1559 o uložení prozatímního antidumpingového cla na dovoz trub a trubek z tvárné litiny (známé také jako litina s kuličkovým grafitem) pocházejících z Indie (Úř. věst. 2015, L 244, s. 25, dále jen „prozatímní antidumpingové nařízení“). Dotčený výrobek byl v tomto nařízení definován jako trouby a trubky z tvárné litiny (známé také jako litina s kuličkovým grafitem) pocházející z Indie.

8 Dne 23. října 2015 předložila společnost Jindal Saw připomínky k předběžným informacím v antidumpingovém řízení a zároveň požádala, aby Komise uskutečnila slyšení.

9 Dne 20. listopadu 2015 se uskutečnila schůzka. Dne 24. listopadu 2015 zaslala společnost Jindal Saw e-mail Komisi, v němž potvrdila některé skutečnosti, jež byly diskutovány na této schůzce, zejména skutečnosti týkající se dotčeného výrobku, jak byl definován v prozatímním antidumpingovém nařízení, a výpočtu výše cenového podbízení, a dne 27. listopadu 2015 předložila Komisi připomínky v návaznosti na uvedenou schůzku v rámci antidumpingového řízení. Dne 9. prosince 2015 sdělila Komisi některé připomínky v rámci antidumpingového řízení a v rámci antisubvenčního řízení, zejména pokud jde zaprvé o povahu vývozní daně na železnou rudu jakožto subvence, zadruhé o újmu výrobnímu odvětví Unie, zatřetí o odpovědi v dotaznících vyplněných uživateli dotčeného výrobku, jak byl definován v prozatímním antidumpingovém nařízení, a začtvrté o vyloučení trubek bez vnitřního i vnějšího povlaku z definice dotčeného výrobku.

10 Dne 22. prosince 2015 informovala Komise společnost Jindal Saw o nejdůležitějších skutečnostech a úvahách, na jejichž základě bylo zamýšleno uložení konečného antidumpingového cla z dovozu uvedeného výrobku, a o nejdůležitějších skutečnostech a úvahách, na jejichž základě bylo zamýšleno uložení konečného vyrovnávacího cla z téhož dovozu (dále jen „konečné informace“). Společnost Jindal Saw ještě před předložením svých připomínek požádala e-mailem ze dne 12. ledna 2016 o doplňující informace ke čtyřem specifickým bodům. E-mailem ze dne 13. ledna 2016 požádala Komisi, aby ji v rámci antisubvenčního řízení informovala o výpočtu nákladů na dopravu v „zaokrouhleném průměru“. Komise odpověděla na tuto žádost e-mailem ze dne 19. ledna 2016.

11 Dne 20. ledna 2016 předložila společnost Jindal Saw vyjádření ke konečným informacím v rámci antidumpingového řízení a v rámci antisubvenčního řízení.

12 Dne 27. ledna 2016 zaslala Komise společnosti Jindal Saw doplňující sdělení konečných informací týkající se oprav výpočtu výše subvencí v rámci antisubvenčního řízení. Lhůta pro předložení vyjádření byla stanovena na 29. ledna 2016.

13 Dne 28. ledna 2016 se společnost Jindal Saw účastnila schůzky uspořádané Komisí. Tato schůzka se mimo jiné týkala závěrů, že se v případě vývozní daně na železnou rudu a režimu dvojí politiky v oblasti nákladní železniční dopravy železné rudy (Dual Freight Policy, dále jen „DFP“) jedná o subvenci, výpočtů výše všech tvrzených subvencí, újmy způsobené výrobnímu odvětví Unie a dumpingu. Téhož dne zaslala Komise společnosti Jindal Saw dopis, v němž ji informovala o některých opravách ve výpočtu ukazatelů újmy výrobnímu odvětví Unie v rámci antidumpingového řízení a v rámci antisubvenčního řízení. Lhůta pro předložení vyjádření byla stanovena na 1. února 2016.

14 Dne 1. února 2016 zaslala společnost Jindal Saw Komisi dva e-maily s vyjádřením týkajícím se jednak oprav některých ukazatelů újmy výrobnímu odvětví Unie a jednak schůzky uskutečněné dne 28. ledna 2016. Tyto e-maily obsahovaly rovněž různé žádosti o informace.

15 Na závěr antidumpingového a antisubvenčního řízení přijala Komise prováděcí nařízení (EU) 2016/387 ze dne 17. března 2016 o uložení konečného vyrovnávacího cla na dovoz trub a trubek z tvárné litiny (známé také jako litina s kuličkovým grafitem) pocházejících z Indie (Úř. věst. 2016, L 73, s. 1, dále jen „napadené nařízení“) a prováděcí nařízení (EU) 2016/388 ze dne 17. března 2016 o uložení konečného

antidumpingového cla na dovoz trub a trubek z tvárné litiny (známé také jako litina s kuličkovým grafitem) pocházejících z Indie (Úř. věst. 2016, L 73, s. 53), které je předmětem žaloby na neplatnost ve věci Jindal Saw a Jindal Saw Italia v. Komise (T-301/16).

16 V napadeném nařízení byl dotčený výrobek s konečnou platností definován jako „trouby a trubky z tvárné litiny (známé také jako litina s kuličkovým grafitem), s výjimkou trub a trubek z tvárné litiny bez vnitřního a vnějšího povlaku […], v současnosti kódů KN ex 7303 00 10 a ex 7303 00 90, pocházející z Indie“ (dále jen „dotčený výrobek“).

Řízení a návrhová žádání účastníků řízení

17 Návrhem došlým soudní kanceláři Tribunálu dne 13. června 2016 podaly žalobkyně projednávanou žalobu. Dne 27. září 2016 byla předložena žalobní odpověď, dne 21. listopadu 2016 byla předložena replika a dne 26. ledna 2017 byla předložena duplika.

18 V návaznosti na změnu složení senátů Tribunálu byla věc přidělena novému soudci zpravodaji v rámci prvního senátu.

19 Dne 11. listopadu 2016 podaly žalobkyně žádost o důvěrné zacházení s některými informacemi obsaženými v žalobě. Dne 21. listopadu 2016 pak tuto žádost podaly ve vztahu k některým informacím obsaženým v replice a dne 14. února 2017 ve vztahu k některým informacím obsaženým v duplice. Komise předložila žádost o důvěrné zacházení s přílohou žalobní odpovědi dne 24. října 2016.

20 Podáním došlým soudní kanceláři Tribunálu dne 18. října 2016 podala společnost Saint-Gobain Pam návrh na vstup do tohoto řízení jako vedlejší účastnice na podporu návrhových žádání Komise. Usnesením ze dne 19. ledna 2017 předsedkyně prvního senátu Tribunálu toto vedlejší účastenství povolila.

21 Vedlejší účastnice předložila dne 6. března 2017 soudní kanceláři Tribunálu spis vedlejší účastnice. Komise předložila své vyjádření k tomuto spisu dne 24. března 2017 a žalobkyně tak učinily dne 19. dubna 2017.

22 Dne 20. července 2017 Tribunál Komisi na základě čl. 91 písm. b) jednacího řádu Tribunálu a s výhradou použití čl. 103 1 tohoto jednacího řádu nařídil, aby předložila informace nezbytné pro ověření pravdivosti některých vysvětlení podaných v žalobní odpovědi, pokud jde o důsledky chyby v psaní zmíněné v bodě 284 odůvodnění napadeného nařízení (dále jen „chyba v psaní“).

23 Dne 10. srpna 2017 předložila Komise v digitalizované podobě údaje, jichž se týkalo dokazování nařízené Tribunálem.

24 Rozhodnutím oznámeným účastnicím řízení dne 14. září 2017 byli advokáti zastupující žalobkyně v rámci organizačního procesního opatření vyzváni, aby – pod určitými podmínkami – konzultovali uvedené údaje v prostorách soudní kanceláře Tribunálu. Stalo se tak ve dnech 26. a 27. září 2017.

25 Dne 18. října 2017 předložily žalobkyně vyjádření v návaznosti na to, že jejich advokáti konzultovali předmětné údaje (dále jen „vyjádření ze dne 18. října 2017“). Téhož dne předložily žalobkyně žádost o důvěrné zacházení s některými těmito údaji vůči vedlejší účastnici řízení.

26 Dne 14. listopadu 2017 předložila Komise žádost o důvěrné zacházení s některými údaji uvedenými ve vyjádření ze dne 18. října 2017 vůči vedlejší účastnici řízení.

27 Dne 22. listopadu 2017 předložila Komise vyjádření k vyjádření ze dne 18. října 2017.

28 Dne 15. prosince 2017 předložila vedlejší účastnice vyjádření k vyjádření ze dne 18. října 2017 a k vyjádření Komise.

29 Dne 27. dubna 2018 vyzval Tribunál hlavní účastnice řízení, aby v rámci organizačních procesních opatření odpověděly na několik otázek a předložily některé dokumenty. Účastnice řízení této žádosti vyhověly ve stanovených lhůtách. Obdržely příležitost předložit svá vyjádření k příslušným odpovědím a učinily tak rovněž ve stanovených lhůtách.

30 Žalobkyně navrhují, aby Tribunál:

– zrušil napadené nařízení v rozsahu, v němž se jich týká;

– uložil Komisi náhradu nákladů řízení.

31 Komise, podporovaná vedlejší účastnicí řízení, navrhuje, aby Tribunál:

– zamítl žalobu jako neopodstatněnou;

– uložil žalobkyním náhradu nákladů řízení.

32 Řeči účastnic řízení a jejich odpovědi na otázky Tribunálu byly vyslechnuty na jednání konaném dne 4. července 2018.

Právní otázky

K přípustnosti vyjádření ze dne 18. října 2017

33 Žalobkyně předložily vyjádření ze dne 18. října 2017 v následujícím kontextu.

34 V závěrečné fázi správního řízení informovala Komise účastnice řízení o existenci chyby v psaní. Tato chyba, týkající se některých ukazatelů újmy výrobnímu odvětví Unie, tkvěla v tom, že část prodejů výrobního odvětví Unie k vývozu byla přičtena k prodejům v Unii. Komise proto provedla opravu údajů týkajících se prodejů výrobního odvětví Unie v Unii a zrevidovala údaje týkající se ostatních ukazatelů, jež byly v důsledku toho chybou v psaní ovlivněny.

35 Žalobkyně v žalobě tvrdily, že Komise neprovedla všechny opravy, jež byly vzhledem k chybě v psaní potřebné.

36 Komise v žalobní odpovědi detailně vylíčila, že chyba v psaní vznikla při přepisu některých čísel obsažených v digitální tabulce připojené k odpovědím na dotazník výrobce Unie ve specifické digitální tabulce a že tato chyba neměla dopad na jiné ukazatele, než které byly opraveny, neboť ostatní ukazatele byly vyčísleny v jiných digitálních tabulkách.

37 Podle Komise byly jedinými ukazateli újmy, jež byly ovlivněny – a opraveny – ty ukazatele, pro něž byly vytvořeny automatické odkazy ve výpočetních vzorcích, jež byly součástí této specifické tabulky, s údaji, v nichž vznikla chyba v psaní.

38 Komise navrhla poskytnout dotyčné údaje, jež jsou důvěrné ve smyslu článku 29 základního nařízení, Tribunálu s výhradou použití článku 103 jednacího řádu, aby žalobkyně mohly ověřit opodstatněnost vysvětlení uvedených v bodech 36 a 37 výše.

39 V návaznosti na dokazování nařízené Tribunálem dne 20. července 2017 předala Komise soudní kanceláři Tribunálu klíč USB s údaji, jež měly být předloženy. Rozhodnutím oznámeným dne 14. září 2017 ve spojení s uvedeným dokazováním byli advokáti zastupující žalobkyně vyzváni, aby – pod podmínkou podepsání závazku důvěrnosti – nahlédli do dokumentů obsažených na tomto klíči USB v prostorách soudní kanceláře Tribunálu, výlučně s cílem umožnit ověření pravdivosti některých vysvětlení podaných v žalobní odpovědi, pokud jde o důsledky chyby v psaní.

40 Ve vyjádření ze dne 18. října 2017, předloženém v návaznosti na tuto konzultaci, žalobkyně nezpochybňují pravdivost uvedených vysvětlení, avšak tvrdí, že v konzultovaných dokumentech odhalily pět nových chyb, které podporují některé jejich žalobní body.

41 Komise primárně tvrdí, že vyjádření ze dne 18. října 2017 je nepřípustné, protože se týká otázek, jež nemají vztah k předmětu dokazování a organizačního procesního opatření nařízených Tribunálem. Podpůrně Komise tvrdí, že oprava chyb identifikovaných žalobkyněmi nezměnila nic na analýze, kterou provedla v rámci napadeného nařízení.

42 Vedlejší účastnice řízení, od níž pochází většina předmětných důvěrných údajů, v podstatě tvrdí, že základní nařízení nedovoluje zpřístupnění důvěrných údajů předaných podnikem unijním orgánům v rámci antisubvenčního řízení bez souhlasu tohoto podniku. Podpůrně žádá vedlejší účastnice o poskytnutí úplnějšího přístupu k dotyčným údajům, než jaký jí již byl poskytnut.

43 Předně je třeba konstatovat, že oněch pět chyb, na něž odkazují žalobkyně ve vyjádření ze dne 18. října 2017, nemá spojitost s chybou v psaní, jež byla základem dokazování a organizačního procesního opatření nařízených Tribunálem, a tudíž s předmětem těchto opatření.

44 Dále je třeba připomenout, že základní nařízení detailně upravuje přístup zúčastněných stran k údajům shromážděným v rámci antisubvenčního šetření. Stanoví úplný mechanismus procesních záruk, jehož účelem je umožnit zúčastněným stranám účinnou obhajobu jejich zájmů na straně jedné a na straně druhé zachovat, je-li to nezbytné, důvěrnou povahu informací použitých v průběhu tohoto šetření, a obsahuje pravidla, která umožňují uvést oba tyto požadavky do souladu (obdobně viz rozsudek ze dne 30. června 2016, Jinan Meide Casting v. Rada, T-424/13, EU:T:2016:378, bod 96).

45 V této souvislosti je třeba uvést, že v čl. 29 odst. 1 základního nařízení je stanovena zásada, podle které musí orgány zacházet se všemi informacemi důvěrné povahy jako s důvěrnými informacemi, jsou-li k tomu udány oprávněné důvody. Odstavec 5 tohoto článku zakazuje mimo jiné Komisi sdělovat jakékoli informace, které obdržela na základě uvedeného nařízení a jejichž poskytovatel požádal o důvěrné zacházení s nimi, bez výslovného svolení jejich poskytovatele, a až na výslovně stanovenou výjimku sdělovat mimo jiné interní dokumenty vypracované úřady Unie.

46 Základní nařízení obsahuje také řadu ustanovení, která umožňují sladit požadavky související s právem zúčastněných stran na účinnou obhajobu s požadavky spojenými s nezbytností ochrany důvěrných informací. Na jedné straně je možnost přístupu zúčastněných stran k informacím dostupným na základě čl. 11 odst. 7 a článku 30 základního nařízení omezena důvěrností těchto informací. Na druhé straně čl. 29 odst. 2 až 4 základního nařízení upravuje řadu pravidel k respektování důvěrné povahy informací pro zachování uvedených práv zúčastněných stran.

47 V projednávané věci obsahují dokumenty, jejichž konzultace byla advokátům žalobkyň dovolena, výlučně údaje obchodní povahy týkající se dvou ze tří společností představujících v daném případě výrobní odvětví Unie. Jedná se o důvěrné údaje ve smyslu článku 29 základního nařízení, což účastnice řízení nepopírají.

48 Jedná se tedy o dokumenty, jejichž zpřístupnění se žalobkyně nemohly podle základního nařízení domáhat. Přístup k těmto dokumentům byl poskytnut pouze jejich advokátům, a to výlučně s cílem umožnit ověření důsledků chyby v psaní, jíž se dopustila Komise, v rámci rozhodnutí Tribunálu vymezujícího striktně tento přístup, aby bylo zajištěno dodržení práva žalobkyň na obhajobu, jak vyplývá z dokazování a organizačního procesního opatření nařízených Tribunálem.

49 Zaprvé totiž bylo dokazování nařízené Tribunálem formulováno přesně. Komise směla předložit pouze údaje, které byly striktně nezbytné pro ověření pravdivosti některých vysvětlení podaných v žalobní odpovědi, pokud jde o příčiny a důsledky chyby v psaní.

50 Zadruhé rozhodnutí oznámené účastnicím řízení dne 14. září 2017 stanovilo v rámci organizačního procesního opatření přístup k předmětným údajům pouze k zajištění dodržení práva žalobkyň na obhajobu v rámci tohoto řízení stran uvedených vysvětlení, a nikoli k zajištění informování žalobkyň nad rámec záruk zakotvených v základním nařízení ve prospěch zúčastněných stran, jež by bylo v rozporu s dodržováním důvěrnosti uvedených údajů. Je třeba ostatně zdůraznit, že v rámci správního řízení byla práva žalobkyň zaručena článkem 11 odst. 7 a články 29 a 30 základního nařízení.

51 Z výše uvedeného vyplývá, že projednávaný případ není srovnatelný se situací, ve které by Tribunál na základě čl. 103 odst. 3 jednacího řádu a po zvážení podle odstavce 2 tohoto článku rozhodl o obecném oznámení hlavnímu účastníku řízení důvěrných informací nebo důkazů předložených jiným hlavním účastníkem řízení. Tribunál totiž v projednávaném případě poskytl advokátům žalobkyň specifický přístup k digitálním tabulkám používaným Komisí ke zjišťování sporných ukazatelů pouze za účelem umožnění ověřit pravdivost některých vysvětlení podaných v žalobní odpovědi, pokud jde o dopady chyby v psaní, zejména co se týče odkazů v těchto tabulkách. Žalobkyně se tudíž nemohou dovolávat toho, že měly obecný přístup k novým informacím, jejichž znalost by jim umožnila uplatňovat nové žalobní důvody nebo žalobní body, jež by musely být považovány za přípustné na základě článku 84 jednacího řádu.

52 V této souvislosti je rovněž třeba poznamenat, že samy žalobkyně nežádaly, aby jim Tribunál umožnil přístup k předmětným dokumentům, aby jimi mohly všeobecně disponovat. Žalobkyně naopak v replice výslovně žádaly, aby jim byl tento přístup poskytnut pouze za účelem ověření pravdivosti některých vysvětlení podaných v žalobní odpovědi, pokud jde o důsledky chyby v psaní.

53 Na základě všech těchto úvah je třeba odmítnout vyjádření ze dne 18. října 2017 jako nepřípustné.

54 Není tudíž důvodné rozhodnout o podpůrném návrhu vedlejší účastnice na získání úplnějšího přístupu k dotyčným údajům.

K věci samé

55 Žalobkyně na podporu žaloby předkládají v podstatě sedm žalobních důvodů vycházejících z různých porušení základního nařízení, a sice:

– první žalobní důvod, vycházející z porušení čl. 3 bodu 1 písm. a) bodu iv) základního nařízení ve spojení s bodem 1 písm. a) bodem iii) tohoto článku, což jsou ustanovení v zásadě totožná s čl. 1.1 a) 1) iv) a čl. 1.1 a) 1) iii) Dohody o subvencích a vyrovnávacích opatřeních, jež tvoří přílohu 1 A Dohody o zřízení Světové obchodní organizace (WTO), podepsané dne 15. dubna 1994 v Marrákeši (Úř. věst. 1994, L 336, s. 156; Zvl. vyd. 11/21, s. 243, dále jen „Dohoda o subvencích“);

– druhý žalobní důvod, vycházející z porušení článku 10 základního nařízení a práva na obhajobu;

– třetí žalobní důvod, vycházející z porušení čl. 4 odst. 1 a odst. 2 písm. a) základního nařízení;

– čtvrtý žalobní důvod, vycházející z porušení čl. 3 bodu 2, čl. 6 písm. d) a čl. 15 odst. 1 základního nařízení;

– pátý žalobní důvod, vycházející z porušení čl. 8 odst. 1, 2 a 5 základního nařízení, a tudíž čl. 15 odst. 1 základního nařízení;

– šestý žalobní důvod, vycházející z porušení čl. 8 odst. 1, 2 a 4 až 7, čl. 9 odst. 1 a čl. 10 odst. 6 základního nařízení;

– sedmý žalobní důvod, vycházející z porušení čl. 30 odst. 4 a 5 základního nařízení a práva na obhajobu.

56 Nejprve je třeba posoudit druhý žalobní důvod a poté sedmý žalobní důvod.

K druhému žalobnímu důvodu, vycházejícímu z porušení článku 10 základního nařízení a práva na obhajobu

57 Žalobkyně v rámci druhého žalobního důvodu, který se dělí na dvě části, tvrdí, že Komise zahrnutím DFP do šetření, přestože toto opatření nebylo zmíněno ani v podnětu, jenž byl základem šetření, ani v oznámení o zahájení šetření, porušila článek 10 základního nařízení a právo společnosti Jindal Saw na obhajobu.

58 V rámci první části druhého žalobního důvodu žalobkyně tvrdí, že vzhledem k tomu, že čl. 10 odst. 2 písm. c) základního nařízení stanoví, že důkaz o existenci subvence musí být uveden v podnětu, což se v projednávaném případě nestalo, pokud jde o DFP, měla Komise zahájit nové samostatné šetření buď na základě nového podnětu, nebo z úřední povinnosti. Dodávají, že Komise si nemůže vyhradit právo prošetřit jiné subvence, jež mohou být zjištěny v průběhu šetření, než ty, jež byly uvedeny v oznámení o zahájení řízení.

59 V rámci druhé části druhého žalobního důvodu žalobkyně tvrdí, že Komise zahrnutím DFP do šetření porušila právo společnosti Jindal Saw na obhajobu, neboť tato společnost byla o předmětu tohoto šetření informována teprve v okamžiku, kdy se seznámila s konečnými informacemi, a tudíž neměla k dispozici stejné lhůty pro předložení vyjádření k DFP, jakými disponovala ohledně ostatních aspektů šetření.

60 Komise, podporovaná vedlejší účastnicí, opodstatněnost tohoto žalobního důvodu zpochybňuje.

61 Pokud jde o první část, je třeba připomenout, že podle čl. 10 odst. 1 základního nařízení je k zahájení antisubvenčního šetření v zásadě vyžadováno podání podnětu jménem výrobního odvětví Unie. Podle čl. 10 odst. 2 tohoto nařízení musí tento podnět obsahovat dostatečné důkazy o existenci napadnutelné subvence. Článek 10 odst. 2 písm. c) uvedeného nařízení požaduje, aby byly poskytnuty „důkazy o […] povaze údajných subvencí“.

62 Žalobkyně Komisi v podstatě vytýkají, že do šetření zahrnula DFP, přestože nebyla zmíněna v podnětu, což je v rozporu s čl. 10 odst. 1 a 2 základního nařízení.

63 Tato výtka však není skutkově podložená, jelikož DFP byla v podnětu uvedena. Žadatel totiž v podnětu odkazoval na dokumenty vypracované indickou vládou, v nichž byla zmíněna jak vývozní daň na železnou rudu, tak DFP, aby prokázal, že cílem této vlády bylo odradit od vývozu železné rudy. Žadatel mimoto citoval pasáž ze zprávy pracovní skupiny pro ocelářský průmysl týkající se 12. pětiletého plánu z roku 2011, podle které „[v] současné době se vývozu železné rudy ze země brání […] prostřednictvím vývozního cla ve výši 20 % hodnoty železné rudy a […] značně vyšších sazeb za nákladní železniční dopravu železné rudy určené na vývoz“.

64 Jak mimoto zdůraznila Komise, žalobkyně zaměňují režim subvencování týkající se poskytování železné rudy se specifickým nástrojem souvisejícím s tímto režimem. Jak podnět, tak oznámení o zahájení šetření poukazují na skutečnost, že indická vláda údajně pověřila soukromý subjekt určitým jednáním nebo mu nařídila určité jednání, a sice poskytování železné rudy s vysokým obsahem železa za výslovně uvedenou, nižší než přiměřenou cenu. Podnět ani oznámení o zahájení řízení tudíž nebyly omezeny na vývozní daň. První část druhého žalobního důvodu je tudíž třeba zamítnout jako neopodstatněnou.

65 Z výše uvedeného vyplývá, že i druhá část druhého žalobního důvodu není skutkově podložená. Vzhledem k tomu, že se podnět týkal DFP, věděla totiž společnost Jindal Saw o tom, že je dotčena jakožto součást předmětného režimu subvencování předtím, než jí v prosinci 2015 byly sděleny konečné informace.

66 V každém případě je třeba poznamenat, že všechny argumenty předložené společností Jindal Saw Komisi v průběhu správního řízení se týkaly otázky, zda vývozní omezení, ať již mají konkrétně jakoukoliv povahu, mohou obecně představovat finanční příspěvek či nikoli.

67 Společnost Jindal Saw mimoto ani ve svém vyjádření ke konečným informacím nerozlišovala mezi vývozní daní a DFP, nýbrž opět předložila argumenty týkající se obecně vývozních omezení. Vyjádření společnosti Jindal Saw týkající se vývozních omezení se tak vztahovalo na obě opatření, která dohromady tvoří předmětný subvenční režim.

68 Druhou část druhého žalobního důvodu, a tedy i druhý žalobní důvod jako celek, je tedy třeba zamítnout jako neopodstatněné.

K sedmému žalobnímu důvodu, vycházejícímu z porušení čl. 30 odst. 4 a 5 základního nařízení a práva na obhajobu

69 Sedmý žalobní důvod obsahuje v podstatě dvě části.

70 Žalobkyně v rámci první části tvrdí, že Komise porušila čl. 30 odst. 4 základního nařízení a právo společnosti Jindal Saw být vyslechnuta, když této společnosti nesdělila některé skutečnosti, o které uvedená společnost Komisi žádala ve dvou e-mailech ze dne 1. února 2016.

71 Žalobkyně s odkazem na judikaturu zdůrazňují, že mají-li unijní orgány širokou posuzovací pravomoc, je dodržování práv zaručených unijním právním řádem o to zásadnější, a že k těmto právům patří právo být užitečně vyslechnut. Podle žalobkyň přitom nelze zcela vyloučit, že kdyby společnost Jindal Saw měla možnost vznést připomínky k informacím, o něž žádala, pokud jde o ukazatele újmy ovlivněné chybou v psaní a náklady výrobního odvětví Unie, včetně prodejních, správních a režijních nákladů prodejních entit skupiny Saint-Gobain Pam, mohlo správní řízení dospět k jinému, pro ni příznivějšímu výsledku, neboť Komise již předtím změnila své stanovisko v návaznosti na připomínky, které jí zaslaly zúčastněné strany.

72 V rámci druhé části žalobkyně tvrdí, že Komise porušila čl. 30 odst. 5 základního nařízení a právo společnosti Jindal Saw být vyslechnuta, když této společnosti neposkytla dostatek času pro předložení připomínek v návaznosti na sdělení změněných ukazatelů újmy. V tomto směru žalobkyně uvádějí, že nelze zcela vyloučit, že kdyby společnost Jindal Saw měla k dispozici lhůtu, jež by byla v souladu s požadavky tohoto ustanovení, v návaznosti na sdělení změněných ukazatelů újmy, mohla by předložit propracovanější připomínky, jež by byly s to změnit názor Komise.

73 Komise, podporovaná vedlejší účastnicí, opodstatněnost tohoto žalobního bodu zpochybňuje.

74 Na úvod je třeba zaprvé poukázat na to, že pokud si zúčastněné strany antisubvenčního šetření, zejména dotyční vyvážející výrobci, přejí získat přístup k informacím týkajícím se skutečností a úvah způsobilých být základem antisubvenčních opatření k hájení svých zájmů, je Komise povinna dodržovat některé procesní zásady a záruky.

75 V této souvislosti je třeba vzít v úvahu, že článek 30 základního nařízení stanoví některé podmínky výkonu práva dotyčných stran být vyslechnuty, které je základním právem uznaným unijním právním řádem. Tento článek ve svém odstavci 2 zakotvuje právo být informován o nejdůležitějších skutečnostech a úvahách, na jejichž základě je zamýšleno doporučit přijetí konečných vyrovnávacích opatření. Uvedený článek mimoto ve svém odstavci 4 druhém pododstavci stanoví, že pokud Komise zamýšlí přijmout rozhodnutí na základě jiných skutečností a úvah, než které byly předtím sděleny, musí je sdělit co nejdříve, a v odstavci 5 stanoví, že dotyčné strany musí mít v zásadě k dispozici lhůtu nejméně deseti dnů k předložení stanovisek, přičemž tato lhůta může být kratší, jedná-li se o dodatečné konečné informace.

76 A dále jsou podle ustálené judikatury požadavky vyplývající z dodržování práva se v řízení účinně bránit závazné nejen v rámci řízení, která mohou vést k uložení sankcí, ale také při šetřeních předcházejících přijetí antisubvenčních nařízení, která mohou bezprostředně a osobně ovlivnit dotčené podniky a přinášet pro ně nepříznivé důsledky. V rámci sdělování informací zúčastněným podnikům během šetření zejména platí, že dodržování jejich práva na obhajobu předpokládá, že těmto podnikům musí být v průběhu správního řízení umožněno, aby užitečně vyjádřily své stanovisko k reálnosti a relevanci tvrzených skutečností a okolností a k důkazům, které Komise použila na podporu svého tvrzení o existenci subvencování a z toho vzniklé újmy (obdobně viz rozsudek ze dne 16. února 2012, Rada a Komise v. Interpipe Niko Tube a Interpipe NTRP, C-191/09 P a C-200/09 P, EU:C:2012:78, bod 76 a citovaná judikatura).

77 I když je pravda, že dodržování práva na obhajobu má v antisubvenčních šetřeních zásadní význam (obdobně viz rozsudek ze dne 16. února 2012, Rada a Komise v. Interpipe Niko Tube a Interpipe NTRP, C-191/09 P a C-200/09 P, EU:C:2012:78, bod 77 a citovaná judikatura), existence pochybení, pokud jde o dodržování tohoto práva, může vést ke zrušení nařízení, kterým se stanoví vyrovnávací clo, pouze existuje-li možnost, že správní řízení mohlo z důvodu tohoto pochybení vést k odlišnému výsledku, čímž by bylo konkrétně dotčeno právo dotyčné strany na obhajobu (v tomto smyslu a obdobně viz rozsudek ze dne 1. října 2009, Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware v. Rada, C-141/08 P, EU:C:2009:598, bod 107).

78 Je však třeba připomenout, že této straně nelze uložit povinnost prokázat, že rozhodnutí Komise by bylo odlišné, ale pouze to, že taková hypotéza není zcela vyloučena, protože by tato strana mohla lépe zajistit svou obhajobu, kdyby nedošlo k vytýkanému procesnímu pochybení (v tomto smyslu a obdobně viz rozsudek ze dne 16. února 2012, Rada a Komise v. Interpipe Niko Tube a Interpipe NTRP, C-191/09 P a C-200/09 P, EU:C:2012:78, bod 78 a citovaná judikatura).

79 Dotyčná strana má naproti tomu povinnost konkrétně prokázat, jak by mohla lépe zajistit svou obhajobu, kdyby nedošlo k takovémuto procesnímu pochybení, a nemůže se přitom jen dovolávat nemožnosti poskytnout vyjádření k hypotetickým situacím (obdobně viz rozsudek ze dne 1. června 2017, Changmao Biochemical Engineering v. Rada, T-442/12, EU:T:2017:372, bod 145 a citovaná judikatura).

80 Zadruhé je třeba poukázat na to, že v projednávané věci Komise v konečných informacích zúčastněným stranám sdělila všechny skutečnosti a úvahy, jež považovala za důležité a na jejichž základě zamýšlela uložit konečné vyrovnávací clo, včetně číselných údajů týkajících se ukazatelů újmy a analýzy trendů, jež tyto ukazatele prokazují. Komise konkrétně poukázala na to, že prodeje výrobního odvětví Unie klesly o více než 6 % a že se jeho podíl na upadajícím trhu zmenšil o 2,5 %. A dále, pokud jde o toto výrobní odvětví, Komise uvedla, že kvůli nízké ziskovosti spolu se ztrátou prodeje i podílů na trhu v Unii se výrobní odvětví Unie dostalo do obtížné ekonomické situace, a na základě celkové analýzy

všech ukazatelů újmy, jež považovala za relevantní, a s ohledem na ekonomickou a finanční situaci, již považuje za obtížnou, dospěla k závěru, že výrobnímu odvětví Unie vznikla podstatná újma ve smyslu článku 8 základního nařízení.

81 První žalobní bod míří zaprvé na porušení čl. 30 odst. 4 druhého pododstavce základního nařízení, který musí být vykládán ve světle odstavce 2 téhož článku, a zadruhé na porušení práva na obhajobu z důvodu nesdělení informací požadovaných ve dvou e-mailech odeslaných společností Jindal Saw dne 1. února 2016, z nichž první se týkal sdělení změněných ukazatelů újmy po odhalení chyby v psaní a druhý různých nákladů výrobního odvětví Unie.

82 Pokud jde na prvním místě o nesdělení informací, o něž žádala společnost Jindal Saw a jež se týkaly oprav ukazatelů újmy vzniklé Unii, je třeba nejprve poznamenat, že Komise ve svém písemném sdělení ze dne 28. ledna 2016, v němž byla společnost Jindal Saw informována o některých opravách ukazatelů újmy výrobnímu odvětví Unie, výslovně uvedla, které ukazatele újmy byly předmětem změn v důsledku odhalení chyby v psaní, a sice ty, které se týkaly zaprvé celkové spotřeby v Unii, zadruhé podílu vyvážejících výrobců na trhu, zatřetí podílu výrobního odvětví Unie na trhu a začtvrté prodejní ceny tohoto výrobního odvětví. Dále byla v příloze k tomuto písemnému sdělení uvedena dotyčná čísla, jež byla prezentována v podobě rozpětí stejně jako v konečných informacích. A konečně Komise v uvedeném písemném sdělení výslovně uvedla, že tyto změny nevedly ani ke změně závěrů ohledně trendů, ani ke změně konečných závěrů, jež byly předtím sděleny zúčastněným stranám.

83 Z těchto zjištění vyplývá, že změny provedené Komisí v návaznosti na opravu chyby v psaní samy o sobě nepředstavovaly nejdůležitější skutečnosti a úvahy ve smyslu čl. 30 odst. 2 základního nařízení, neboť tyto změny nepřinesly žádnou změnu v trendech, na nichž se zakládal odhad újmy. Základní nařízení, konkrétně pak jeho čl. 30 odst. 4 druhý pododstavec, tedy Komisi neukládalo povinnost informovat společnost Jindal Saw o uvedených změnách a tím spíše ani povinnost vyhovět žádosti této společnosti o přístup k doplňujícím informacím. Komise tudíž neporušila čl. 30 odst. 2 a 4 základního nařízení.

84 Pokud jde mimoto o tvrzené porušení práva být vyslechnut, je třeba mít za to, že Komise ve svém písemném sdělení ze dne 28. ledna 2016 předala veškeré informace nezbytné k tomu, aby společnost Jindal Saw mohla uplatnit své stanovisko ve vztahu ke změnám provedeným v návaznosti na opravu chyby v psaní, což společnost Jindal Saw ostatně učinila ve svém prvním e-mailu ze dne 1. února 2016. Kromě toho je třeba v této souvislosti uvést, že žalobkyně v rámci řízení před Tribunálem nepředložily žádné nové vyjádření oproti stanoviskům, která již byla Komisi předložena dne 1. února 2016. Je tudíž nutno konstatovat, že Komise přijala napadené nařízení poté, co společnost Jindal Saw měla možnost předložit všechny užitečné připomínky, a že žalobkyně v rámci tohoto řízení neprokázaly, že by společnost Jindal Saw mohla v rámci správního řízení lépe zajistit svou obranu.

85 Pokud jde na druhém místě o nesdělení informací týkajících se některých nákladů vzniklých výrobnímu odvětví Unie, je třeba poznamenat, že je zajisté pravda, že by Komise jednala v souladu se zásadou řádné správy, kdyby na tuto žádost odpověděla, byť jen proto, aby oznámila, že se jednalo o důvěrné údaje, k nimž nemohla společnosti Jindal Saw poskytnout přístup. Avšak absence konkrétní odpovědi na tuto žádost o informace nemá za následek, že by Komise porušila čl. 30 odst. 4 druhý pododstavec základního nařízení, vykládaný ve spojení odstavcem 2 tohoto článku, neboť doplňující informace požadované společností Jindal Saw nebyly novými závažnými skutečnostmi a úvahami.

86 Již z prozatímního antidumpingového nařízení, jež bylo přijato dne 18. září 2015 v rámci souběžného antidumpingového šetření týkajícího se téhož výrobku, jako je dotčený výrobek, a týchž vyvážejících výrobců a jež obsahovalo totožné posouzení újmy výrobnímu odvětví Unie, totiž vyplývalo, že pro výpočet ziskovosti výrobního odvětví Unie vzala Komise v úvahu nejen prodejní, správní a režijní náklady výrobních entit tohoto výrobního odvětví, ale i náklady prodejních entit tohoto odvětví. V této souvislosti se v bodě 92 odůvodnění prozatímního antidumpingového nařízení uvádělo, že „Komise stanovila ziskovost spolupracujících výrobců v Unii tak, že zisk před zdaněním z prodeje obdobného

výrobku odběratelům v Unii, kteří nejsou ve spojení, vyjádřila jako procentní podíl z obratu tohoto prodeje“, a že „[v]ětšina prodeje [obdobného] výrobku v EU se uskutečnila prostřednictvím prodejních [entit] spolupracujících výrobců z EU, přičemž byly zohledněny jejich náklady a ziskovost“.

87 Skutečnost, že společnost Jindal Saw nevzala na vědomí nebo nepochopila správně dosah těchto vysvětlení poskytnutých v rámci prozatímního antidumpingového nařízení a zopakovaných v konečných informacích týkajících se antisubvenčního řízení, podle nichž náklady prodejních entit výrobního odvětví Unie byly zohledněny při výpočtu ziskovosti tohoto výrobního odvětví, neznamená, že objasnění poskytnutá v tomto směru Komisí na schůzce konané dne 28. ledna 2016 byla novými závažnými skutečnostmi a úvahami. Komise tudíž v tomto směru neporušila čl. 30 odst. 2 a 4 základního nařízení.

88 Ze skutečnosti, že dotyčná informace týkající se zohlednění nákladů prodejních entit výrobního odvětví Unie v rámci výpočtu ziskovosti tohoto výrobního odvětví byla známa od 19. září 2015, kdy bylo v Úředním věstníku vyhlášeno prozatímní antidumpingové nařízení, rovněž vyplývá, že společnost Jindal Saw disponovala poznatky nezbytnými k tomu, aby se k tomuto výpočtu mohla účelně vyjádřit.

89 První žalobní bod je tedy třeba zamítnout jako neopodstatněný.

90 Pokud jde o druhý žalobní bod, týkající se porušení čl. 30 odst. 5 základního nařízení v tom, že společnost Jindal Saw neměla k dispozici desetidenní nebo přinejmenším dostatečnou lhůtu k tomu, aby se vyjádřila ke změnám některých ukazatelů újmy, je třeba poukázat na to, že z tohoto ustanovení nevyplývá, že by Komise byla povinna poskytnout zúčastněným stranám lhůtu pro předložení vyjádření ke každé změně, kterou provede v návaznosti na jejich připomínky ke konečným informacím. Taková povinnost by existovala jen tehdy, pokud by písemné sdělení Komise ze dne 28. ledna 2016 obsahovalo nejdůležitější skutečnosti a úvahy ve smyslu čl. 30 odst. 2 základního nařízení, což nebyl případ dané věci.

91 V každém případě je třeba poznamenat, že v rámci řízení před Tribunálem nepředložily žalobkyně žádný argument ve vztahu k opravě chyby v psaní, než které společnost Jindal Saw uvedla již ve svém prvním e-mailu ze dne 1. února 2016.

92 Nic tedy neumožňuje mít za to, že by antisubvenční řízení mohlo vést k jinému výsledku, kdyby společnost Jindal Saw měla k dispozici delší lhůtu k předložení svého vyjádření.

93 Navíc lze zdůraznit, že i po nahlédnutí do dokumentů, jež obsahují údaje případně ovlivněné chybou v psaní, v rámci organizačního procesního opatření, o němž rozhodl Tribunál, nepředložily žalobkyně žádný nový argument v souvislosti s touto chybou, čímž připustily, že oprava uvedené chyby nevyžadovala jinou opravu než ty, jež byly provedeny Komisí a sděleny společnosti Jindal Saw dne 28. ledna 2016.

94 Z toho plyne, že je třeba zamítnout druhý žalobní bod jako neopodstatněný, a tudíž zamítnout sedmý žalobní důvod jako celek.

K prvnímu žalobnímu důvodu, vycházejícímu z porušení čl. 3 bodu 1 písm. a) bodu iv) základního nařízení

95 V rámci prvního žalobního důvodu žalobkyně v podstatě napadají skutečnost, že předmětná vývozní omezení, a sice vývozní daň na železnou rudu a DFP, představují „finanční příspěvek“ ve smyslu čl. 3 bodu 1 písm. a) základního nařízení, který je v zásadě totožný s čl. 1.1 a) 1) Dohody o subvencích. Tento žalobní důvod se dělí na dvě části.

– K první části prvního žalobního důvodu, vycházející z uplatnění chybného právního kritéria při konstatování existence „pověření“ a ze zjevně nesprávného posouzení

96 Žalobkyně v rámci první části prvního žalobního důvodu uvádějí tři žalobní body, na jejichž základě v podstatě tvrdí, že Komise uplatnila chybné právní kritérium pro učinění závěru o existenci opatření indické vlády spočívajícího v tom, že indičtí producenti železné rudy byli ve smyslu čl. 3 bodu 1 písm. a) iv) základního nařízení „pověřeni“ poskytovat železnou rudu domácímu výrobnímu odvětví dotčeného výrobku, a že se mimoto v mnohém ohledu dopustila nesprávného posouzení.

97 Úvodem je třeba poznamenat, že podle čl. 3 bodu 1 písm. a) základního nařízení se o „finanční příspěvek“ jedná tehdy, jestliže některá vláda „pověří soukromý subjekt výkonem jedné nebo více funkcí uvedených v bodech i), ii) a iii), které by jinak byly svěřeny vládě“, nebo „jejich výkon takovému subjektu nařídí a jejich výkon se v žádném smyslu neliší od jednání obvykle prováděného vládou“.

98 Z napadeného nařízení vyplývá, že v projednávané věci je předmětem sporu pouze pojem „pověřit“, který není v základním nařízení definován.

99 Je však třeba poukázat zaprvé na to, že podle bodu 5 odůvodnění základního nařízení je jeho cílem zejména to, aby byla ustanovení Dohody o subvencích „co nejvíce přejata“ do unijního práva, a zadruhé na to, že článek 3 základního nařízení, nadepsaný „Definice subvence“, a článek 1 této dohody mají z velké části shodné znění a zcela shodný obsah.

100 Přitom je sice pravda, že unijní soudy dosud neměly příležitost vyložit čl. 3 bod 1 písm. a) bod iv) základního nařízení, nicméně Orgán pro řešení sporů WTO byl opakovaně povolán k uplatnění odpovídajícího ustanovení Dohody o subvencích.

101 V tomto směru je třeba poznamenat, že ustanovení základního nařízení musí být vykládána v co největší míře s ohledem na příslušná ustanovení Dohody o subvencích (obdobně viz rozsudek ze dne 11. července 2017, Viraj Profiles v. Rada, T-67/14, nezveřejněný, EU:T:2017:481, bod 88).

102 Článek 3 základního nařízení, jehož cílem je převzetí obsahu článku 1 Dohody o subvencích, tudíž musí být v co největší míře vykládán ve světle posledně uvedeného ustanovení.

103 Navíc, i když výklady Dohody o subvencích přijaté Orgánem pro řešení sporů WTO nemohou vázat Tribunál při posuzování platnosti napadeného nařízení, nic nebrání tomu, aby na ně Tribunál odkázal, jde-li o výklad ustanovení základního nařízení, která odpovídají ustanovením Dohody o subvencích (obdobně viz rozsudek ze dne 11. července 2017, Viraj Profiles v. Rada, T-67/14, nezveřejněný, EU:T:2017:481, bod 89 a citovaná judikatura).

104 V rámci prvního žalobního bodu žalobkyně v podstatě tvrdí, že indická vláda uložením vývozních omezení jednala pouze v rámci výkonu obecných regulačních pravomocí a nevykonávala tyto pravomoci způsobem, jenž by motivoval indické producenty železné rudy k tomu, aby ji poskytovali domácímu odvětví dotčeného výrobku, a to za nižší než přiměřenou cenu. Konkrétní účinek vývozních omezení, zejména na uplatnění rozhodovací svobody indických producentů železné rudy při vymezení obchodní strategie, je podle žalobkyň neznámý a nahodilý.

105 Komise, podporovaná vedlejší účastnicí, opodstatněnost tohoto žalobního bodu zpochybňuje.

106 Je třeba poznamenat, že účelem čl. 3 bodu 1 písm. a) základního nařízení je vymezit pojem „finanční příspěvek“ tak, aby z něj byla vyloučena opatření vlády, která nespadají do jedné z kategorií uvedených v tomto ustanovení. Právě z tohoto hlediska vyjmenovává čl. 3 bod 1 písm. a) body i) až iii) základního nařízení konkrétní situace, na něž musí být nahlíženo tak, že představují finanční příspěvek vlády, a sice přímý nebo nepřímý převod peněžních prostředků, prominutí veřejných příjmů nebo dodání zboží či poskytnutí služeb. Článek 3 bod 1 písm. a) bod iv) základního nařízení v druhé odrážce stanoví, že

skutečnost, že vláda pověří soukromý subjekt výkonem jedné nebo více takto vyjmenovaných funkcí, je třeba považovat za poskytnutí finančního příspěvku touto vládou ve smyslu čl. 3 bodu 1 písm. a) základního nařízení.

107 Z toho plyne – jak zdůraznila Komise – že čl. 3 bod 1 písm. a) bod iv) druhá odrážka základního nařízení je v podstatě ustanovením zamezujícím obcházení, jehož účelem je zajistit, že vlády třetích zemí nebudou moci obcházet pravidla v oblasti subvencování tím, že by přijímaly opatření, jež by *stricto sensu* zdánlivě nespadala do působnosti čl. 3 bodu 1 písm. a) bodů i) až iii) tohoto nařízení, ale ve skutečnosti by měla rovnocenné účinky.

108 Aby tedy byl plně zaručen užitečný účinek čl. 3 bodu 1 písm. a) bodu iv) druhé odrážky základního nařízení, je třeba výraz „pověřit“ ve smyslu tohoto ustanovení chápat jako jakoukoli činnost vlády, která vede přímo nebo nepřímo k tomu, že soukromému subjektu bude svěřena odpovědnost za výkon funkce typu uvedeného v čl. 3 bodě 1 písm. a) bodech i) až iii) uvedeného nařízení.

109 V projednávané věci zavedla indická vláda omezení vývozu železné rudy v podobě vývozní daně a DFP. Přitom je třeba mít za to, že lze velmi přesně určit úroveň, na které musí být stanoveno zdražení vývozu určitého výrobku, aby pro domácí producenty již nebylo ekonomicky zajímavé tento výrobek vyvážet. Tímto způsobem mohla uvedená vláda prostřednictvím těchto omezení dosáhnout výsledku, který je prakticky rovnocenný výsledku, jehož by dosáhla, kdyby indickým těžebním společnostem dala přímo odpovědnost poskytovat železnou rudu domácímu trhu.

110 K prokázání existence finančního příspěvku provedla Komise analýzu založenou na pětistupňovém testu vypracovaném ve zprávě panelu Orgánu pro řešení sporů WTO ze dne 23. srpna 2001 ve sporu „Spojené státy – Opatření, která s vývozními omezeními nakládají jako se subvencemi“ (WT/DS 194/R), jež vykládá čl. 1.1 a) 1) bod iv) Dohody o subvencích v kontextu vývozních omezení.

111 Na základě této analýzy měla Komise v bodě 177 odůvodnění napadeného nařízení za to, že indická vláda pověřila těžební společnosti prováděním své politiky s cílem vytvořit roztříštěný vnitřní trh a poskytovat železnou rudu domácímu železářskému a ocelářskému průmyslu, v bodě 180 odůvodnění uvedeného nařízení dospěla k závěru, že všechny indické těžební společnosti musí být považovány za soukromé subjekty, v bodě 219 odůvodnění tohoto nařízení uvedla, že tyto společnosti poskytovaly domácímu trhu železnou rudu za cenu nižší než přiměřenou, v bodě 221 odůvodnění téhož nařízení uvedla, že poskytování suroviny nacházející se na území určité země společnostem v dané zemi je funkce, která je obvykle svěřena vládě, a konečně v bodě 225 odůvodnění předmětného nařízení konstatovala, že nepřímé zásahy na trhu prostřednictvím vývozních omezení jsou praxí, kterou „obvykle provádí vláda“.

112 Předmětnou analýzou, provedenou v bodech 135 až 229 odůvodnění napadeného nařízení, Komise doložila, že indická vláda prostřednictvím předmětných vývozních omezení usilovala o to, aby indické těžební společnosti činily to, co se uvádí v čl. 3 bodě 1 písm. a) bodě iii) základního nařízení, totiž aby v projednávaném případě poskytovaly železnou rudu indickému trhu. Uvedená vláda totiž místo toho, aby nakupovala železnou rudu a sama ji poskytovala trhu, zavedla systém, jehož cílem bylo přimět indické producenty železné rudy, aby ji dodávaly na uvedený trh, prostřednictvím vývozních omezení, jež činila vývoz železné rudy obchodně neatraktivním.

113 Skutečnost, že indická vláda takový systém vytvořila a zavedla v letech 2007 a 2008, je doložena různými okolnostmi zmíněnými Komisí v napadeném nařízení. V bodě 145 odůvodnění tohoto nařízení tak bylo uvedeno, že v roce 2005 skupina odborníků zřízená Ministerstvem oceli ve své zprávě („Dangova zpráva“) dospěla k závěru, že Indie musí zachovat, rozvíjet a plně využívat výhodu spočívající v zajištěném přístupu k domácím dodávkám železné rudy.

114 Ze skutečností uvedených v bodech 153, 157 a 158 odůvodnění napadeného nařízení navíc vyplývá, že indická vláda sledovala vývoj vývozu indické železné rudy a ověřovala, zda předmětná vývozní omezení mají zamýšlený účinek, totiž poskytování této železné rudy indickému trhu, když periodicky upravovala úroveň těchto omezení, především sazbu vývozní daně na železnou rudu, aby zajistila, že bude dosaženo zamýšleného výsledku.

115 Z bodu 158 odůvodnění napadeného nařízení rovněž vyplývá, že zpráva pracovní skupiny pro ocelářský průmysl ve 12. pětiletém plánu z listopadu 2011 dokládá výslovný úmysl indické vlády používat vysoké úrovně daní k odrazení od vývozu železné rudy a v případě potřeby ještě zvýšit sazbu vývozní daně a dále zvážit možnost zavést další opatření, ukáže-li se to nezbytným.

116 Na základě těchto úvah a vzhledem k existenci významných počátečních investic a vysokých fixních nákladů, jež musí nést indičtí producenti železné rudy, dospěla Komise v bodě 169 odůvodnění napadeného nařízení k závěru, že „[i]ndická vláda tedy [nabádala] producenty železné rudy, aby udrželi produkci pro zásobování domácího trhu, třebaže v situaci, kdy dochází k odrazování od vývozu, by racionálně uvažující dodavatel svou produkci přizpůsobil“, a v bodě 171 odůvodnění uvedeného nařízení uvedla, že tato vláda tedy pověřila indické producenty železné rudy, aby poskytovali zboží domácím uživatelům železné rudy, tj. výrobcům oceli.

117 Žalobkyně tudíž nesprávně tvrdí, že indická vláda zasahovala na trhu pouze v rámci svých regulačních pravomocí a že by účinek těchto zásahů byl neznámý a nahodilý. Naopak – jak vyplývá z bodů 112 až 116 výše, byla předmětná vývozní omezení vytvořena a zavedena s výslovným cílem zajistit poskytování železné rudy indickému trhu, a následně byla sledována a upravována tak, aby bylo tohoto cíle dosaženo. Uvedená vláda ostatně sama přiznala úspěch své politiky omezení zaměřených na vývoz, jak je upřesněno v bodě 173 odůvodnění napadeného nařízení. Například když Stálý výbor pro uhlí a ocel na indickém ministerstvu oceli chtěl pro potřeby své 38. zprávy ze dne 29. srpna 2013 vědět, „v jakém rozsahu […] [tehdy platná] sazba vývozní daně na železnou rudu odradila od vývozu železné rudy a zda je nezbytné ji ještě revidovat“, uvedené ministerstvo mimo jiné uvedlo, že „se otázkou pravidelně zabývalo spolu s [indickým] ministerstvem financí, tak aby byla vybírána vývozní daň na železnou rudu v odpovídající výši, která by účinně odrazovala od vývozu a zlepšila dostupnost železné rudy pro domácí ocelářský průmysl za přijatelnou cenu“, a že „uložení vyšší vývozní daně na železnou rudu je v souladu s politikou [indické] vlády“.

118 Kromě toho nemůže obstát argument žalobkyň, že skutečnost, že v některých měsících období šetření byly ceny železné rudy na indickém trhu vyšší než ceny na světovém trhu, a skutečnost, že po uplynutí období šetření dovážela společnost Jindal Saw železnou rudu, kterou použila, dokazují, že předmětná vývozní omezení mohou nebo nemusí mít výsledky v závislosti na okolnostech trhu a rozhodovací svobodě účastníků trhu. Finanční příspěvek poskytovaný indickou vládou totiž spočívá v samotném poskytování železné rudy. Skutečnost, že v některých měsících období šetření byla železná ruda na indickém trhu prodávána za cenu vyšší než na trhu světovém, je otázkou, která se netýká existence tohoto finančního příspěvku, nýbrž případně existence výhody. Jak přitom samy žalobkyně zdůrazňují, je třeba rozlišovat mezi existencí finančního příspěvku a existencí výhody. Kromě toho skutečnost, že se hospodářský subjekt způsobilý přijímat finanční příspěvek rozhodne, že jej nepřijme, nemá sama o sobě vliv na existenci tohoto příspěvku.

119 A konečně nic nenasvědčuje tomu, že by předmětná vývozní omezení byla zavedena za účelem získání veřejných příjmů, což potvrzuje analýzu, podle níž indická vláda prostřednictvím předmětných daňových a celních opatření usilovala o provedení politiky, jejímž cílem bylo zajistit poskytování železné rudy indickému trhu.

120 První žalobní bod je tedy třeba zamítnout.

121 V rámci druhého žalobního bodu žalobkyně tvrdí, že čl. 3 bod 1 písm. a) bod iv) základního nařízení musí být vykládán v tom smyslu, že aby mohla být činnost vlády vůči osobám nebo entitám působícím na domácím trhu považována za „pověření“ soukromého subjektu výkonem některých funkcí ve smyslu tohoto ustanovení, je vyžadována aktivnější role než pouhé pobízení ze strany této vlády. V projednávané věci tomu tak podle žalobkyň není.

122 Žalobkyně v této souvislosti tvrdí, že se Komise při posuzování, zda podpora indické vlády domácímu výrobnímu odvětví dotčeného výrobku byla skutečně cílem vládní politiky, a nikoli pouze vedlejším účinkem výkonu její obecné regulační pravomoci, opírala o chybné právní kritérium. Podle žalobkyň totiž měla zkoumat, zda poskytování železné rudy indickými těžebními společnostmi uvedenému výrobnímu odvětví bylo „nedobrovolné“, či zda bylo pouhým „logickým vyústěním obecné právní úpravy“, bude-li se vycházet ze znění bodu 114 zprávy Odvolacího orgánu Orgánu pro řešení sporů WTO ze dne 20. července 2005 ve sporu „Spojené státy – Šetření vyrovnávacího cla na dynamické paměti s přímým přístupem (DRAMS) z Koreje“ (WT/DS 296/AB/R).

123 Komise, podporovaná vedlejší účastnicí, opodstatněnost tohoto žalobního bodu zpochybňuje.

124 Pokud jde nejprve o argument žalobkyň, že indická vláda nehrála aktivnější roli než roli spočívající v pouhém pobízení, postačí konstatovat, že přijetím předmětných vývozních omezení v konkrétním kontextu vyznačujícím se existencí vysokých počátečních investic a vysokých fixních nákladů, jež indickým těžebním společnostem neumožňovaly snížit produkci, omezila indická vláda rozhodovací svobodu těchto společností, když prakticky omezila jejich schopnost rozhodovat o tom, na kterém trhu budou své produkty prodávat.

125 Žalobkyně k tomu nepředložily žádný argument zpochybňující analýzu Komise. Skutečnost, že indická vláda zavedla a průběžně upravovala předmětná vývozní omezení, aby zajistila, že bude dosaženo cíle sledovaného prostřednictvím těchto omezení, nemůže být považována za pouhé pobízení domácích producentů železné rudy. Naopak – tyto kroky indické vlády vedly tyto producenty k tomu, že své produkty prodávali na indickém trhu.

126 V této souvislosti je třeba poznamenat, že i když se pověření obvykle provádí formálními prostředky, mohlo by mít i neformální podobu, a navíc mohou existovat i jiné prostředky než pověření, ať již formální, či neformální, jež mohou vlády použít k týmž účelům, jak bylo uvedeno v bodě 110 zprávy Odvolacího orgánu ve sporu „Spojené státy – DRAM“ (viz bod 122 výše).

127 V projednávaném případě skutečnost, že indická vláda zavedla vývozní omezení na železnou rudu a že je průběžně upravovala, aby zajistila dosažení stejného výsledku, jako kdyby sama poskytovala železnou rudu indickému trhu, je takovým neformálním pověřením. Komise tudíž poukazem na tuto okolnost skutečně konstatovala, že uvedená vláda hrála aktivní roli, kterou nelze považovat za pouhé pobízení.

128 Teze žalobkyň, že se indická vláda omezila na pouhé pobízení a nehrála aktivní roli, tak podle všeho vychází z nesprávného výkladu napadeného nařízení.

129 Druhý žalobní bod je tedy třeba zamítnout.

130 V rámci třetího žalobního bodu žalobkyně tvrdí, že Komise neprávem zkoumala, zda předmětná vývozní omezení představovala „pověření“ soukromého subjektu výkonem jedné z funkcí uvedených v čl. 3 bodě 1 písm. a) bodech i) až iii) základního nařízení, když se opírala výlučně o reakce dotčených podniků a o účinky těchto omezení na trhu. Komise se totiž podle žalobkyň měla zabývat pouze konkrétními opatřeními přijatými indickou vládou a nebrat v potaz účinky těchto opatření na indický trh.

131 Komise, podporovaná vedlejší účastnicí, opodstatněnost tohoto žalobního bodu zpochybňuje.

132 Tvrzení žalobkyň v rámci tohoto žalobního bodu rovněž spočívá na nesprávném výkladu napadeného nařízení. Jak vyplývá z bodů 112 až 116 výše, Komise se neopírala pouze o reakce podniků dotčených vývozními omezeními a jejich účinky na indický trh. Analyzovala opatření indické vlády a spojitost mezi její explicitní politikou a chováním soukromých subjektů. Konkrétními opatřeními uskutečněnými uvedenou vládou a zohledněnými v této analýze jsou nejen právní akty, jimiž byla přijata předmětná vývozní omezení, ale i průběžný dohled nad trhem a zkoumání účinků těchto vývozních omezení a z toho plynoucích provedených změn předmětných vývozních omezení k zajištění, že bude dosaženo sledovaného cíle. Žalobkyně tudíž neprávem argumentují tím, že Komise svou analýzu založila pouze na reakcích dotyčných podniků na uvedená omezení a na jejich účincích na trh.

133 Argumenty, jež žalobkyně v této souvislosti dovozují z judikatury Orgánu pro řešení sporů WTO, jíž se obecně dovolávají na podporu první části prvního žalobního důvodu, nemohou výše uvedené úvahy zpochybnit. Skutkový stav nebo právní otázky, jež byly jádrem tří sporů, na něž žalobkyně odkazují, totiž nejsou srovnatelné se skutkovým stavem v projednávané věci, takže tyto zprávy nejsou v rámci projednávané věci relevantní.

134 Pokud jde zaprvé o spor „Spojené státy – Vývozní omezení“ (viz bod 110 výše), ten se týkal otázky, zda právní předpisy Spojených států v oblasti vyrovnávacích cel, které – jak tvrdí Kanada – staví regulační opatření vlády omezující vývoz zboží, tedy vývozní omezení, na roveň „finančnímu příspěvku“ ve smyslu čl. 1.1 a) 1) Dohody o subvencích, jsou slučitelné s touto dohodou. Tento spor se tedy netýkal specifických omezení vývozu posuzovaných ve světle politických prohlášení k cíli zajistit dodávky daného výrobku na domácí trh za účelem podpory daného výrobního odvětví.

135 Pokud jde zadruhé o zprávu panelu Orgánu pro řešení sporů WTO ze dne 16. listopadu 2012 ve sporu „Čína – Vyrovnávací a antidumpingová cla na plochou válcovanou elektrotechnickou ocel s orientovaným zrnem ze Spojených států amerických“ (WT/DS 414/R), potvrzenou zprávou Odvolacího orgánu, v níž se jednalo o dovozní omezení v podobě dohod o vlastním omezení, nebyla vazba mezi opatřením vlády a údajným finančním příspěvkem srovnatelná s vazbou, jež byla identifikována v projednávané věci, pokud jde o druh opatření a povahu finančního příspěvku, o něž šlo v uvedeném sporu. V uvedené věci totiž měla Čínská lidová republika za to, že dohody o vlastním omezení, jimiž byl omezen dovoz daného výrobku do Spojených států, vedly k přesunu jmění od domácích odběratelů tohoto výrobku k domácímu výrobnímu odvětví uvedeného výrobku, což by mohlo být považováno za finanční příspěvek ve smyslu čl. 1.1 a) 1) iv) Dohody o subvencích, vzhledem k účinku opatření na soukromé subjekty, který je vedl k převodu finančních prostředků v podobě platby vyšších cen. Panel zřízený pro tento spor měl za to, že skutečnost, že by nepřímým účinkem takového opatření vlády, jako je opatření na hranici, bylo zvýšení cen na trhu, nemůže vést k závěru, že vláda tímto opatřením pověřila soukromé odběratele provedením přímých převodů finančních prostředků na odvětví výrobců prodávajících daný výrobek na uvedeném trhu, nebo jim nařídila, aby tak učinili.

136 Pokud jde zatřetí o zprávu panelu Orgánu pro řešení sporů WTO ze dne 16. ledna 2015 ve sporu „Spojené státy – Vyrovnávací cla na některé výrobky z Číny“ (WT/DS 437/R), tento spor se týkal článku 11.3 Dohody o subvencích, v němž je upraveno hodnocení důkazů předložených domácím výrobním odvětvím pro účely určení, zda jsou dostatečné k tomu, aby odůvodnily zahájení antisubvenčního šetření, v dané věci ve Spojených státech.

137 Panel měl za to, že se spor týkal otázky, zda vyšetřovací orgán jednal způsobem slučitelným s články 11.2 a 11.3 Dohody o subvencích, když zahájil antisubvenční šetření na základě tvrzení a důkazů uvádějících, že se jednalo o finanční příspěvek z důvodu vývozních omezení ze strany vlády cizí země a účinků těchto omezení na ceny v této zemi. V uvedeném sporu přitom podnět neobsahoval žádný důkaz týkající se sledování a úprav předmětných omezení.

138 Z výše uvedeného vyplývá, že s ohledem na situaci posuzovanou panelem v uvedeném sporu není zpráva vypracovaná v tomto sporu v zásadě relevantní v rámci projednávané věci, v níž je konstatování opatření spočívajícího v pověření domácích producentů železné rudy poskytováním svých produktů domácímu trhu založeno nejen na samotných vývozních omezeních a existenci zvláštní politiky na podporu ocelářského průmyslu, ale také na základě souboru důkazů o průběžné úpravě opatření za účelem dosažení sledovaného cíle.

139 Žalobkyně se mimoto domnívají, že jsou chybné závěry, ke kterým Komise dospěla jednak v bodě 186 odůvodnění napadeného nařízení ohledně účinků politiky indické vlády na indický trh, v němž uvádí, že tato politika vedla k „impozantnímu poklesu“ objemu vývozu železné rudy, zatímco v období od zavedení předmětných vývozních omezení v letech 2007 a 2008 do roku 2015 klesla indická produkce železné rudy více než vývoz, a jednak v bodě 190 odůvodnění tohoto nařízení, v němž v podstatě uvádí, že předmětná vývozní omezení vedla k nadměrné nabídce železné rudy na indickém domácím trhu, zatímco nadprodukce v témže období klesla o více než polovinu.

140 V tomto ohledu je třeba na jedné straně poznamenat, že číselné údaje v bodech 183 a 184 odůvodnění napadeného nařízení dokazují, že indická produkce železné rudy mezi lety 2007 a 2015 klesla. Tato produkce nicméně vždy převyšovala indickou spotřebu železné rudy ve stejném období, takže navzdory poklesu tato produkce neustále setrvávala na úrovni dostatečné k pokrytí domácí spotřeby, což bylo v souladu s cíli sledovanými indickou vládou zavedením předmětných vývozních omezení.

141 Na druhé straně je třeba poukázat na to, že domácí spotřeba železné rudy od zavedení zmíněných omezení téměř neustále rostla a že dodatečná spotřeba se týkala železné rudy vyprodukované v Indii, neboť dovoz tohoto produktu zůstal takřka na stejné výši. Přitom vzhledem k tomu, že domácí produkce železné rudy během téhož období klesla, a vzhledem k vyšším cenám uplatňovaným na světovém trhu se skutečnost, že tento nárůst domácí spotřeby byl zcela absorbován domácí produkcí železné rudy v Indii, jeví jako paradoxní, neboť v situaci nenarušeného trhu by vzhledem k cenám železné rudy na světovém trhu bylo pro indické producenty železné rudy výnosnější své produkty vyvážet než je prodávat na domácím trhu.

142 Žalobkyně mimoto neberou v úvahu, že pokles domácí produkce železné rudy v Indii byl důsledkem soudních rozhodnutí o uzavření dolů z důvodu nezákonné těžby a porušování předpisů na ochranu životního prostředí v některých státech Indie, jak Komise uvedla v bodě 187 odůvodnění napadeného nařízení. Skutečnost, že se nadprodukce železné rudy v Indii, a sice – jak se uvádí v bodě 190 odůvodnění uvedeného nařízení – přebytek domácí produkce oproti součtu domácí spotřeby a vývozu po odečtení dovozu, snížila v důsledku uzavírání dolů, nemá za následek, že zjištění Komise týkající se nadprodukce na trhu je chybné, neboť k nadprodukci docházelo během celého posuzovaného období.

143 Je proto třeba zamítnout třetí žalobní bod, a tudíž i první část prvního žalobního důvodu jako celek.

– Ke druhé části prvního žalobního důvodu, vycházející z toho, že při uplatňování čl. 3 bodu 1 písm. a) základního nařízení došlo k záměně pojmu „finanční příspěvek“ ve smyslu tohoto ustanovení a pojmu „výhoda“ ve smyslu bodu 2 uvedeného článku

144 Žalobkyně tvrdí, že Komise porušila čl. 3 bod 1 písm. a) bod iv) základního nařízení a dopustila se zjevně nesprávného posouzení, když zaměnila pojem „finanční příspěvek“ ve smyslu bodu 1 uvedeného článku 3 a pojem „výhoda“ ve smyslu bodu 2 tohoto článku. V tomto ohledu tvrdí jednak, že tyto pojmy zahrnují dva samostatné právní jevy, které společně umožňují určit, zda lze předpokládat existenci subvence, a jednak, že k prokázání existence finančního příspěvku není namístě opírat se o pojem „cena nižší než přiměřená“ podle čl. 6 písm. d) základního nařízení, který se týká výpočtu výhody pro příjemce finančního příspěvku. Kritizují tudíž skutečnost, že v napadeném nařízení se veškerá analýza Komise týkající se údajné existence opatření vlády spočívající v „pověření“ indických producentů železné rudy poskytováním železné rudy domácímu výrobnímu odvětví dotčeného

výrobku zaměřovala pouze na otázku, zda indičtí producenti železné rudy poskytovali železnou rudu domácímu odvětví dotčeného výrobku za „cenu nižší než přiměřenou“, když tato otázka byla relevantní pouze pro to, zda příjemci údajně poskytnutého zboží získali výhodu.

145 Žalobkyně se na podporu této části prvního žalobního důvodu dovolávají zprávy Odvolacího orgánu Orgánu pro řešení sporů WTO ze dne 23. března 2012 ve sporu „Spojené státy americké – Opatření ovlivňující obchod velkými letadly pro civilní přepravu – druhý podnět“ (WT/DS 353/AB/R) a zprávy panelu Orgánu pro řešení sporů WTO ze dne 11. dubna 2005 ve sporu „Korea – Opatření ovlivňující obchod obchodními plavidly“ (WT/DS 273/R).

146 Komise, podporovaná vedlejší účastnicí, opodstatněnost této části prvního žalobního důvodu zpochybňuje.

147 Nejprve je třeba uvést, že jak vyplývá z bodů 181 až 219 odůvodnění napadeného nařízení, které se nacházejí v části tohoto nařízení věnované přezkumu existence finančního příspěvku, Komise detailně analyzovala vývoj na indickém trhu s železnou rudou. V bodě 190 odůvodnění tohoto nařízení uvedla, že „[n]avzdory snížení produkce železné rudy vykazuje indický trh trvalou a iracionální nadměrnou kapacitu ve srovnání se součtem domácí produkce a exportu mínus vývoz“, což „vedlo k nadměrné nabídce železné rudy na domácím trhu, jak o to usilovala a jak to také uznala indická vláda“. V bodě 192 odůvodnění uvedeného nařízení poukázala Komise na to, že „cílem vývozní daně na železnou rudu nebylo zcela zastavit vývoz, ale omezit jeho objem a současně zvýšit dostupnost železné rudy na domácím trhu“.

148 Po těchto zjištěních Komise v bodě 200 odůvodnění napadeného nařízení uvedla, že analyzovala případný dopad převisu nabídky železné rudy v důsledku předmětných vývozních omezení na domácí ceny železné rudy v Indii.

149 Z výše uvedeného vyplývá, že Komise v rámci analýzy v otázce existence finančního příspěvku nejprve konstatovala, že předmětná vývozní omezení způsobila převis nabídky železné rudy na indickém trhu, a teprve pak nad rámec této analýzy trhu analyzovala případný dopad uvedených omezení na domácí cenu železné rudy v Indii.

150 Dále je třeba uvést, že body 230 až 271 odůvodnění napadeného nařízení, nacházející se pod nadpisem „Výhoda“, jako celek vyznívají v tom smyslu, že Komise provedla hloubkovou analýzu kritéria výhody, která se značně liší od analýzy, kterou provedla v otázce existence finančního příspěvku, což žalobkyně připustily v průběhu ústní části řízení v návaznosti na otázku Tribunálu.

151 Kromě toho je třeba poukázat na to, že citace judikatury Orgánu pro řešení sporů WTO, jíž se žalobkyně dovolávají, jsou vytrženy z kontextu. Pokud jde zaprvé o zprávu Odvolacího orgánu v sporu „Spojené státy – Velká letadla pro civilní přepravu (druhý podnět)“ (viz bod 145 výše), je třeba poznamenat, že ve zprávě ze dne 31. března 2011 vypracované panelem zřízeným v uvedené věci (WT/DS 353/R) považoval tento panel za nezbytné provést nový test k prověření, zda opatření dotčená v uvedené věci jsou „finančními příspěvky“ ve smyslu čl. 1.1 a) 1) i) Dohody o subvencích. V rámci tohoto nového testu bylo třeba určit, zda služby poskytované v rámci veřejných zakázek představovaly výhodu pro toho, kdo je platil (vláda), nebo pro toho, kdo přijímal platby za tyto služby. Po provedení tohoto nového testu dospěl panel k závěru, že předmětné služby představovaly výhodu pro toho, kdo přijímal platby za jejich poskytování, a nikoli pro vládu, která za ně platila, a že se z tohoto důvodu jednalo o „finanční příspěvek“ ve smyslu uvedeného ustanovení.

152 V uvedené věci nebylo v rámci takovéhoto testu možné odlišit otázku, zda se jednalo o finanční příspěvek, od otázky, zda existovala výhoda, takže v případě závěru, že byla dána výhoda pro vládu, nemohl z povahy věci existovat finanční příspěvek a naopak. Z tohoto důvodu odmítl Odvolací orgán použití tohoto testu, když měl za to, že při tomto přístupu panelu hrozí, že dva různé prvky definice subvence podle článku 1.1 Dohody o subvencích splynou v jeden.

153 Zadruhé podobně i ve sporu „Korea – Obchodní plavidla“ (viz bod 145 výše) se pasáže zprávy panelu citované žalobkyněmi týkaly situace, v níž Unie považovala za důkaz „pověření“ nebo „nařízení“ ze strany korejské vlády skutečnost, že se banky podílely na restrukturalizaci podniků v obtížích, místo aby usilovaly o zvýšení přílivu finančních prostředků, zejména likvidací těchto podniků. V této situaci, kdy údajným finančním příspěvkem byla restrukturalizace, existovala „výhoda“ jen tehdy, pokud k této restrukturalizaci nedošlo za podmínek odpovídajících obvyklým tržním podmínkám. Neexistovala tedy možnost rozlišovat mezi posouzením, zda existoval finanční příspěvek, a posouzením, zda existovala výhoda.

154 Kromě toho je třeba konstatovat, že v projednávané věci – na rozdíl od situace, jež nastala v obou sporech, jichž se dovolávaly žalobkyně (viz bod 145 výše) – by skutečnost, že z analýzy, kterou Komise uskutečnila v otázce existence finančního příspěvku, byly vypuštěny úvahy týkající se účinků předmětných vývozních omezení na ceny na indickém trhu, a sice úvahy, jejichž relevanci pro posouzení existence finančního příspěvku žalobkyně zpochybňují, nezměnila nic na analýze Komise, podle které vedla předmětná vývozní omezení k nárůstu dodávek železné rudy na indický trh, jejž Komise považuje za rovnocenný poskytnutí železné rudy.

155 Proto je třeba zamítnout druhou část prvního žalobního důvodu, a tedy i první žalobní důvod jako celek.

K třetímu žalobnímu důvodu, vycházejícímu z porušení čl. 4 odst. 1 a odst. 2 písm. a) základního nařízení

156 V rámci třetího žalobního důvodu, který se dělí na dvě části, žalobkyně podpůrně ve vztahu prvnímu žalobnímu důvodu tvrdí, že Komise porušila čl. 4 odst. 1 a odst. 2 písm. a) základního nařízení, když měla za to, že se v případě předmětné subvence jednalo o subvenci specifickou. V tomto ohledu odkazují na zprávu Odvolacího orgánu Orgánu pro řešení sporů WTO ze dne 25. března 2011 ve sporu „Spojené státy – Konečná antidumpingová a antisubvenční cla na některé výrobky z Číny“ (WT/DS 379/AB/R).

– K první části třetího žalobního důvodu, týkající se otázky, zda subvence spočívající v poskytování železné rudy má, či nemá specifickou povahu

157 Žalobkyně v rámci první části tohoto žalobního důvodu tvrdí, že železná ruda je prvotní surovinou pro litinu a ocel, což jsou vstupní materiály běžně používané v hospodářství. Podle žalobkyň tedy nelze přesně identifikovat a vymezit počet podniků a výrobních odvětví známých v Indii, jež se vyznačují tím, že jsou způsobilé mít prospěch ze zvýšení nabídky železné rudy za cenu nižší než přiměřenou na indickém trhu. Kromě toho to není pouze odvětví ocelářského průmyslu, jež mělo prospěch z poskytování železné rudy v Indii, neboť jsou dotčena i další významná výrobní odvětví, například odvětví výroby cementu, odvětví úpravy uhlí a odvětví feroslitin.

158 Komise, podporovaná vedlejší účastnicí, opodstatněnost této části třetího žalobního důvodu zpochybňuje.

159 Z napadeného nařízení vyplývá, že Komise zkoumala, zda vývozní daň na železnou rudu a DFP splňují třetí a poslední podmínku k tomu, aby mohla být konstatována existence napadnutelné subvence, a sice její „specifičnost“ ve smyslu článku 4 základního nařízení.

160 Komise v tomto směru v bodě 272 odůvodnění napadeného nařízení konstatovala, že pokud jde o výrobky dotčené předmětnými opatřeními, má z těchto opatření prospěch jen železářský a ocelářský průmysl, tedy určité výrobní odvětví, a měla za to, že není požadováno, aby subvence, má-li být považována za specifickou, byla dále omezena na nějaké pododvětví tohoto výrobního odvětví. Naproti tomu na rozdíl od některých jiných surovin, jako je ropa, plyn nebo voda, avšak obdobně jako

v případě dřeva na pni nemůže být železná ruda, obzvláště železná ruda vysoké jakosti, používána neomezeným počtem výrobních odvětví, nýbrž je používána omezeným počtem subjektů a odvětví, mimo jiné odvětvím výroby trubek z tvárné litiny. Komise se v této souvislosti odvolává na zprávu Odvolacího orgánu Orgánu pro řešení sporů WTO ze dne 19. prosince 2014 ve sporu „Spojené státy – Vyrovnávací opatření na některé za tepla válcované ploché výrobky z uhlíkové oceli z Indie“ (WT/DS 436/AB/R).

161 Souhlasně s Komisí je třeba poznamenat, že relevantní otázkou pro účely určení, zda jsou předmětná vývozní omezení způsobilá být „specifickými“ subvencemi ve smyslu čl. 4 odst. 2 základního nařízení, není, zda jsou v hospodářství obecně běžně používány železo a ocel, nýbrž zda je v hospodářství obecně běžně používána železná ruda.

162 Jedinými podniky, které mají prospěch z vývozních omezení týkajících se železné rudy, jsou totiž indické podniky, které používají železnou rudu při navazující výrobě, tedy především ocelářský průmysl. Skutečnost, že železná ruda je základní surovinou v ocelářském průmyslu, neznamená, že je základní surovinou pro indické hospodářství jako celek, jak je tomu v případě vody, ropy nebo plynu, jež jsou používány neomezeným počtem různých odvětví a podniků. Železná ruda tudíž nemůže být srovnávána s jinými vstupními surovinami.

163 Kromě toho je sice možné, že by z předmětných vývozních omezení mohly mít nepřímo prospěch podniky působící v navazujícím ocelářském průmyslu, které používají železo a ocel, neboť toto výrobní odvětví by na tyto podniky přeneslo výhodu spojenou se subvencováním dodávek železné rudy, avšak nemohlo by to mít za následek, že by se na samotnou podporu ocelářskému průmyslu mělo nahlížet tak, že není specifická ve smyslu základního nařízení.

164 Navíc skutečnost, že by ze subvence mělo prospěch jedno celé výrobní odvětví, neznamená, že by nemohla být považována za „specifickou“ subvenci ve smyslu čl. 4 odst. 2 základního nařízení. Podle samotného znění tohoto ustanovení může být subvencování specifické nejen pro určitý podnik, ale i pro „výrobní odvětví nebo pro skupinu podniků nebo výrobních odvětví“.

165 Pokud jde o argument žalobkyň, že dotčena jsou i jiná významná výrobní odvětví, například odvětví cementu, úpravy uhlí a feroslitin, je třeba poznamenat, že tento argument vychází z prostých tvrzení, aniž žalobkyně alespoň orientačně uvádějí výši spotřeby těchto dalších průmyslových odvětví, takže nelze vyloučit, že tato spotřeba je velice nízká.

166 V každém případě je třeba poukázat na to, že v souladu se zprávou panelu Orgánu pro řešení sporů WTO ve sporu „Spojené státy – některé ploché válcované výrobky z oceli – Indie“ (WT/DS 436/R), jež byla v otázce, zda se jedná o specifickou subvenci, potvrzena zprávou Odvolacího orgánu v témže sporu (WT/DS 436/AB/R) (viz bod 160 výše) a která se rovněž týkala opatření přijatých indickou vládou ve vztahu k železné rudě, může být subvencování železné rudy považováno za specifické.

167 Panel ve své zprávě konstatoval, že „jelikož je prokázáno, že možnost mít prospěch ze subvence je omezena, je tato subvence specifická ve smyslu článku 2 [Dohody o subvencích]“, a že „i když je tato možnost omezena skutečností, že subvencovaný výrobek mohou používat pouze některé podniky, jedná se o subvenci specifickou“.

168 Je tedy třeba mít za to, že v projednávaném případě jsou opatření indické vlády týkající se pouze železné rudy „specifická“ ve smyslu článku 4 základního nařízení, jak již Orgán pro řešení sporů WTO konstatoval k článku 2 Dohody o subvencích. První část třetího žalobního důvodu musí být tudíž zamítnuta jako neopodstatněná.

– K druhé části třetího žalobního důvodu, týkající se nespecifického charakteru subvence spočívající ve vývozní dani na železnou rudu

169 V rámci druhé části tohoto žalobního důvodu žalobkyně tvrdí, že v Indii existuje velmi vysoký počet vývozních daní. V důsledku toho existuje nesčetné množství výrobních odvětví, jež mohou mít prospěch z politiky podpory navazujících výrobních odvětví, kterou údajně sleduje indická vláda prostřednictvím vývozních omezení. Komise tudíž podle žalobkyň nemůže dospět k závěru, že předmětná vývozní omezení jsou omezeními specifickými, aniž provedla analýzu ostatních vývozních daní platných v Indii a možných zásahů vlády spojených s těmito daněmi.

170 Komise, podporovaná vedlejší účastnicí, opodstatněnost této části třetího žalobního důvodu zpochybňuje.

171 Je třeba uvést, že druhá část tohoto žalobního důvodu vychází z tvrzení, že v Indii existují vývozní daně na celou řadu výrobků. Je třeba zaprvé poznamenat, že předmětná vývozní omezení nespočívají pouze ve vývozní dani, nýbrž jsou tvořena dvěma opatřeními, a sice vývozní daní na železnou rudu a DFP, a že obě tato opatření představují provádění politiky indické vlády, jejímž cílem je subvencování indického ocelářského průmyslu.

172 Zadruhé, i kdyby indická vláda zavedla celou řadu subvencí založených na mechanismu cílených vývozních omezení za účelem podpory různých průmyslových odvětví, je třeba ještě vzít v potaz skutečnost, že požadavek specificity by měl platit pro každou tuto subvenci zvlášť, a nikoli skutečnost, že indická vláda využívá subvencí pouze v omezené míře.

173 Stačilo tudíž, aby Komise analyzovala, zda měla předmětná opatření, zejména vývozní daň na železnou rudu, charakter subvence, a nemusela ještě analyzovat ostatní vývozní daně vztahující se na jiné výrobky. Jak uvedla Komise, každá vývozní daň je koncipována samostatně, týká se různých výrobků a mohou z ní mít prospěch různé hospodářské subjekty, takže pouze konkrétní analýza každé vývozní daně umožňuje určit, zda je, či není specifickou subvencí.

174 V každém případě žalobkyně nikterak neprokázaly, že by předmětná omezení týkající se železné rudy byla součástí horizontální politiky podpory zaměřené na všechna indická výrobní odvětví navazující na výrobky, na něž se vztahují srovnatelná opatření.

175 Druhou část třetího žalobního důvodu, a tedy i třetí žalobní důvod jako celek, je tedy třeba zamítnout jako neopodstatněné.

Ke čtvrtému žalobnímu důvodu, vycházejícímu z porušení čl. 3 bodu 2, čl. 6 písm. d) a čl. 15 odst. 1 základního nařízení

176 Čtvrtý žalobní důvod, který se dělí na dvě části a který je stejně jako třetí žalobní důvod uplatňován podpůrně ve vztahu k prvnímu žalobnímu důvodu, se týká závěrů obsažených v napadeném nařízení stran existence výhody.

– K první části čtvrtého žalobního důvodu, vycházející z porušení čl. 3 bodu 2 a čl. 15 odst. 1 druhého pododstavce základního nařízení

177 K tomu, aby bylo možné posoudit tuto část čtvrtého žalobního důvodu, je třeba úvodem připomenout, že podle článku 3 základního nařízení se má za to, že subvence byla poskytnuta, pokud jsou splněny podmínky uvedené v bodech 1 a 2, a sice že existuje „finanční příspěvek“ ze strany vlády země původu nebo vývozu, a že tím byla příjemci poskytnuta „výhoda“. Články 6 a 7 uvedeného nařízení stanoví

podrobné podmínky pro výpočet „výhody“ poskytnuté příjemci. A konečně článek 15 téhož nařízení v odst. 1 druhém pododstavci stanoví, že se žádné vyrovnávací opatření nepřijme mimo jiné tehdy, jestliže se prokáže, že subvence již nepředstavují žádnou výhodu pro dotyčné výrobce.

178 V rámci první části uvádějí žalobkyně dva žalobní body. Prostřednictvím prvního žalobního bodu, vycházejícího z porušení čl. 3 bodu 2 základního nařízení, primárně tvrdí, že výpočet výhody provedený Komisí prokázal, že po dobu pěti z dvanácti měsíců šetření platila společnost Jindal Saw za železnou rudu, kterou nakoupila, cenu vyšší než přiměřenou v tom smyslu, že zaplatila vyšší cenu než srovnávací cenu zjištěnou Komisí. Kromě toho se subvenční rozpětí po období šetření snížilo, takže by se aktualizovaným výpočtem pravděpodobně dospělo k „záporné výhodě“. Žalobkyně se proto domnívají, že Komise nemohla mít za to, že byla společnosti Jindal Saw poskytnuta výhoda.

179 Komise, podporovaná vedlejší účastnicí, opodstatněnost tohoto žalobního bodu zpochybňuje.

180 V této souvislosti je třeba poukázat na to, že ze samotného znění článku 5 základního nařízení vyplývá, že se výše napadnutelných subvencí vypočte na základě výhody poskytnuté příjemci, „která bude zjištěna za posuzované období“. Z toho plyne, že pro posouzení výhody musí být vzato v úvahu celé období šetření. To konkrétně znamená – pokud jde jako v projednávané věci o finanční příspěvek týkající se výrobků, jehož ceny kolísají – že relevantní je to, zda byla poskytnuta výhoda s přihlédnutím k celému období šetření, a nikoli zda byla výhoda poskytnuta v každém okamžiku tohoto období. Z uvedeného nařízení totiž v žádném případě nevyplývá, že aby mohlo být předmětné opatření považováno za subvenci, musí nepřetržitě poskytovat výhodu. V projednávaném případě je tedy rozhodující to, zda z výpočtu výhody pro celé období šetření vzešlo kladné subvenční rozpětí ve prospěch společnosti Jindal Saw, jak vyplývá z bodu 265 odůvodnění napadeného nařízení.

181 Z týchž důvodů souvisejících s tím, že ceny železné rudy kolísají, není pro posouzení legality napadeného nařízení relevantní ani to, že by z novějšího výpočtu mohlo vyplynout, že předmětný finanční příspěvek již v určitém okamžiku neposkytuje indickým vyvážejícím výrobcům žádnou výhodu, neboť v úvahu musí být brána pouze výhoda poskytnutá v období šetření.

182 Je tedy třeba konstatovat, že se napadené nařízení legitimně opírá o zjištění, že předmětným finančním příspěvkem byla společnosti Jindal Saw v období šetření poskytnuta výhoda, takže první žalobní bod je neopodstatněný.

183 V rámci druhého žalobního bodu, který byl předložen podpůrně, žalobkyně tvrdí, že Komise porušila čl. 15 odst. 1 druhý pododstavec základního nařízení a že se dopustila zjevně nesprávného posouzení, když přijala vyrovnávací opatření, přestože společnost Jindal Saw tvrzenou subvenci neobdržela, neboť po skončení období šetření dovážela téměř veškerou železnou rudu, kterou nakoupila, což Komise ověřila. Komise se tedy na základě závěrů týkajících se období šetření nemohla domnívat, že společnost Jindal Saw bude v blízké budoucnosti přijímat subvence, když v okamžiku uložení vyrovnávacích opatření žádná subvence neexistovala.

184 Pokud jde o vyhlídku, že by společnost Jindal Saw znovu nakupovala na indickém trhu, Komise podle žalobkyň neprokázala, že úroveň cen železné rudy na světovém trhu je hlavním důvodem, proč již společnost Jindal Saw nenakupuje železnou rudu v Indii, a že by při zvýšení cen na světovém trhu nakupovala železnou rudu opět na indickém trhu. Žalobkyně v tomto směru uvádějí, že společnost Jindal Saw musela hradit náklady na dopravu v souvislosti s dovozem železné rudy, aby ji přepravila až do závodu, což podle nich znamená, že dovoz australské železné rudy za cenu FOB (vyplaceně loď) je nákladnější než její pořízení na indickém trhu. Komise mimoto nemohla podle žalobkyň vyloučit možnost, že ceny na světovém trhu v blízké budoucnosti klesnou.

185 Pokud jde o použitelnost čl. 15 odst. 1 druhého pododstavce základního nařízení na projednávanou věc, žalobkyně tvrdí, že působnost tohoto ustanovení, pokud jde o druhý případ, jejž uvádí, není omezena na případy „jednorázové, a nikoli opakující se subvence“, jak tvrdí Komise. V tomto směru žalobkyně odkazují na zprávu panelu Orgánu pro řešení sporů WTO ze dne 17. prosince 2007 ve sporu „Japonsko – Vyrovnávací clo na dynamické paměti RAM z Koreje“ (WT/DS 336/R).

186 Komise, podporovaná vedlejší účastnicí, opodstatněnost tohoto žalobního bodu zpochybňuje.

187 Článek 15 odst. 1 druhý pododstavec základního nařízení stanoví, že žádná vyrovnávací opatření se nepřijmou mimo jiné tehdy, jestliže se prokáže, že subvence již nepředstavují žádnou výhodu pro dotyčné vývozce.

188 V projednávané věci může být výhoda poskytnutá předmětným finančním příspěvkem s ohledem na povahu tohoto příspěvku z důvodu placení nižší než přiměřené ceny za poskytování železné rudy co do své výše proměnlivá či dokonce může přechodně přestat existovat, neboť tato výhoda v praxi závisí na kolísajících cenách železné rudy na světovém trhu, jehož součástí je i trh australský. Je však nutno konstatovat, že vývozní omezení, jež představují tento finanční příspěvek, jsou sama o sobě trvalá. Případný zánik výhody v určitý okamžik tedy nevypovídá o její budoucí existenci. Bylo by tedy nekonzistentní bránit ukládání vyrovnávacích cel z důvodu, že v okamžiku, kdy měla být uložena, by kolísání „přiměřených“ cen mělo za následek dočasný zánik výhody, která byla právoplatně zjištěna za období šetření.

189 Jak totiž zdůraznila Komise, dokud budou existovat předpisy zavádějící předmětná vývozní omezení, nemůže být vyloučeno, že se ceny na mezinárodním trhu v blízké budoucnosti opět zvýší v reakci na kolísání mezinárodní nabídky a poptávky železné rudy nebo že klesnou indické ceny, s tím důsledkem, že výhoda bude opět existovat.

190 Na rozdíl od toho, co tvrdí žalobkyně, zpráva panelu ve sporu „Japonsko – DRAM“ (viz bod 185 výše) jejich tezi nepodporuje. Tento spor se totiž týkal neopakujících se subvencí a otázkou bylo, zda tyto subvence nadále vyvolávají účinky v okamžiku uložení vyrovnávacích opatření. Jak uvedl panel, nebylo možné mít za to, že orgán pověřený šetřením byl povinen vést nové šetření v okamžiku uložení těchto opatření, aby mohl potvrdit, že nadále trvá subvencování, jehož existence byla konstatována v období šetření, což by bylo v rozporu se samotným účelem použití období šetření.

191 Pokud jde o otázku, zda – jak tvrdí žalobkyně – Komisi příslušelo prokázat, že příslušné úrovně cen železné rudy na světovém trhu a na indickém trhu byly hlavním důvodem, proč si společnost Jindal Saw již neopatřovala železnou rudu v Indii, a dále že nárůst cen železné rudy na světovém trhu by společnost Jindal Saw přiměl opatřovat si železnou rudu, kterou používá, na indickém trhu, je třeba poznamenat, že Komise zajisté musí prokázat existenci subvence v období šetření. Pokud však příjemce po skončení tohoto období tvrdí, že subvence již neexistuje nebo že z ní přinejmenším nemá prospěch, pak se důkazní břemeno obrací.

192 Pokud tedy stejně jako v projednávaném případě určitý podnik tvrdí, že neusiluje o získávání určité suroviny za nejlepší cenu, na jakou může dosáhnout, což bylo v rozporu s veškerou ekonomickou logikou, musí přinejmenším podat přesvědčivá vysvětlení k prokázání této skutečnosti, což žalobkyně neučinily, neboť neuvedly důvod, proč by společnost Jindal Saw upustila od nákupu železné rudy na indickém trhu v případě, že by ceny železné rudy na indickém trhu byly z důvodu předmětných vývozních omezení opět nižší než ceny na světovém trhu.

193 Vzhledem k těmto skutečnostem je třeba zamítnout také druhý žalobní bod první části čtvrtého žalobního důvodu jako neopodstatněný, a tudíž zamítnout první část tohoto žalobního důvodu jako celek.

– K druhé části čtvrtého žalobního důvodu, vycházející z porušení čl. 3 bodu 2 a čl. 6 písm. d) základního nařízení, a tudíž čl. 15 odst. 1 třetího pododstavce téhož nařízení

194 V rámci druhé části čtvrtého žalobního důvodu, která zahrnuje tři žalobní body, žalobkyně tvrdí, že Komise chybným výpočtem výhody údajně poskytnuté předmětným finančním příspěvkem porušila čl. 3 bod 2 a čl. 6 písm. d) základního nařízení, a tudíž čl. 15 odst. 1 třetí pododstavec uvedeného nařízení.

195 Jak bylo připomenuto v bodě 177 výše, článek 3 základního nařízení stanoví, že se má za to, že subvence byla poskytnuta, pokud existuje „finanční příspěvek“ ze strany vlády a je-li tímto finančním příspěvkem poskytnuta „výhoda“. Články 6 a 7 uvedeného nařízení stanoví podrobné podmínky pro výpočet „výhody“ poskytnuté příjemci.

196 Pokud jde o finanční příspěvek spočívající v dodávání zboží vládou, čl. 6 písm. d) základního nařízení v podstatě stanoví, že jím je poskytnuta výhoda, uskutečňuje-li se za cenu nižší než přiměřenou.

197 Totéž ustanovení stanoví pravidla použitelná v případě, že v zemi dodání výrobků neexistují tržní podmínky, kterých by bylo možno použít jako přiměřeného základu pro určení přiměřené ceny daného výrobku. V takovém případě se buď podmínky převládající v dané zemi na základě skutečných nákladů, cen a dalších činitelů, které jsou v dané zemi dostupné, upraví o přiměřenou hodnotu odrážející běžné tržní podmínky, nebo se použijí podmínky převládající na trhu jiné země nebo na světovém trhu, které jsou pro příjemce dostupné.

198 V projednávané věci z bodů 230 a 231 napadeného nařízení vyplývá, že Komise určila existenci výhody poskytnuté příjemcům zaprvé na základě výpočtu vážené průměrné nákupní ceny železné rudy nakoupené v průběhu období šetření dvěma indickými vyvážejícími výrobci dotčeného výrobku, kteří spolupracovali při šetření. Tato vážená průměrná nákupní cena byla vypočítávána za jednotlivé měsíce na základě ceny za dodávku železné rudy z dolu do výrobního závodu v Indii. Uvedená cena zahrnovala náklady na dopravu, které byly zohledněny v závislosti na průměrných nákladech na dopravu vynaložených oběma vyvážejícími výrobci. Průměrná nákupní cena se zakládala na cenách a množství uvedených na seznamu faktur za jednotlivé transakce, které předložili oba indičtí výrobci, s určitými úpravami považovanými za nutné (viz body 232, 254, 257 a 260 odůvodnění uvedeného nařízení), zejména pokud jde o průměrné náklady na dopravu, aby bylo možné stanovit průměrnou nákupní cenu železné rudy dodávané k bráně závodu.

199 Zadruhé Komise stanovila vhodnou referenční cenu, aby mohla na základě porovnání určit, zda existovala výhoda. Za tímto účelem nejprve konstatovala, že všechny transakce na indickém trhu byly dotčeny předmětnými omezeními vývozu železné rudy a že nebylo možné určit, jaké by byly nákupní ceny na tomto trhu bez těchto omezení, a poté rozhodla použít jako srovnávací měřítko podmínky převládající na trhu jiné země nebo na světovém trhu, jež byly pro příjemce dostupné, v souladu s čl. 6 písm. d) druhým pododstavcem bodu ii) základního nařízení (viz body 235 až 240 odůvodnění napadeného nařízení).

200 Jako referenční ceny se Komise v projednávané věci rozhodla použít ceny uplatňované v Austrálii, což není v rámci této věci napadáno. Vzhledem k tomu, že Komise neměla k dispozici ceny z dolu v Austrálii a že indické ceny zahrnovaly náklady na dopravu z dolu do závodu, považovala za vhodné započítat rovněž náklady na dopravu z australského dolu, jež by musel nést australský odběratel železné rudy, aby srovnání probíhalo na stejné úrovni obchodu; tyto náklady byly z důvodu nedostupnosti příslušných údajů nahrazeny náklady na dopravu z dolu do přístavu (viz bod 241 odůvodnění napadeného nařízení).

201 Zatřetí provedla Komise na tomto základě srovnání mezi „indickou domácí cenou železné rudy přepravené z indického dolu do indického závodu“ (ale nevyložené v závodu) a „australskou domácí cenou železné rudy přepravené z dolu do přístavu“ (ale nevyložené v přístavu) (viz bod 255

odůvodnění napadeného nařízení). Rozdíl mezi oběma těmito nákupními cenami vynásobený množstvím železné rudy zakoupené indickými výrobci během období šetření a spotřebované k výrobě dotčeného výrobku představuje podle Komise „úspory“ dosažené indickými výrobci tohoto výrobku nakupujícími železnou rudu na narušeném indickém trhu oproti ceně, již by zaplatili, kdyby ceny nebyly narušeny. Tato celková částka představuje podle Komise výhodu, kterou indickým výrobcům poskytla indická vláda během období šetření (viz body 258, 259 a 261 odůvodnění uvedeného nařízení).

202 Začtvrté při určování výše subvence pro každého indického výrobce spolupracujícího při šetření srovnávala Komise celkovou částku takto získané subvence v poměru k celkovému obratu dotčeného výrobku během období šetření na základě čl. 7 odst. 2 základního nařízení, když měla za to, že subvencí byla poskytnuta výhoda celé výrobě dotčeného výrobku, nikoli jen výrobě určené na vývoz (viz bod 262 odůvodnění napadeného nařízení). Sazba subvence pro společnost Jindal Saw byla stanovena na 3,91 % (viz bod 271 odůvodnění posledně uvedeného nařízení).

203 Žalobkyně v rámci prvního žalobního bodu tvrdí, že Komise porušila čl. 3 bod 2 a čl. 6 písm. d) základního nařízení tím, že stanovila výhodu společnosti Jindal Saw, aniž vycházela ze skutečných nákladů sdělených touto společností ve formě „ceny franko“, která zahrnuje nákupní cenu železné rudy a náklady na dopravu z dolu do jejích závodů v Indii. Podle žalobkyň nebyla Komise oprávněna vycházet z průměrné nákupní ceny zahrnující „vážené průměrné náklady na dopravu z dolu do závodu“ v Indii.

204 Komise, podporovaná vedlejší účastnicí, opodstatněnost tohoto žalobního bodu zpochybňuje, když tvrdí, že cílem výpočtu průměrné nákupní ceny železné rudy v Indii zahrnující náklady na dopravu vypočtené na základě průměrných nákladů na dopravu, jež nesou oba indičtí vyvážející výrobci spolupracující při šetření, bylo umožnit určení, jaká by byla cena železné rudy z jakéhokoli dolu v Indii, a že v rámci srovnání s vhodnou referenční cenou uplatňovanou mimo Indii by jakákoli jiná metoda vedla k uměle vytvořené výhodě nebo nevýhodě pro tyto vyvážející výrobce v závislosti na jejich skutečných logistických nákladech a vzdálenosti mezi jejich závody a doly, od nichž odebírají železnou rudu.

205 Je tedy třeba posoudit, zda v projednávaném případě mohla Komise právoplatně konstatovat existenci výhody pro každého z obou indických vyvážejících výrobců spolupracujících při šetření, když brala v úvahu průměrnou nákupní cenu železné rudy v Indii, která nezahrnovala skutečné náklady na dopravu vynaložené každým z uvedených vyvážejících výrobců, nýbrž „vážené průměrné náklady“ vypočtené na základě nákladů na dopravu sdělených těmito vyvážejícími výrobci.

206 Pro účely určení, zda článek 6 základního nařízení, zejména jeho písm. d), musí být vykládán v tom smyslu, že Komise je při výpočtu výše výhody povinna zohlednit – pokud jsou k dispozici – jednotlivé ceny zaplacené každým vyvážejícím výrobcem, nebo může tuto výhodu vypočítat na základě průměrné ceny zahrnující náklady na dopravu odpovídající průměru stanovenému na základě nákladů vynaložených vyvážejícími výrobci, kteří spolupracovali při šetření, je třeba analyzovat znění, kontext a účel tohoto ustanovení.

207 Nejprve je třeba poukázat na to, že článek 6 základního nařízení je nadepsán „Výpočet výhody vzniklé příjemci subvence“. Pojem „příjemce“, používaný v jednotném čísle, se znovu nachází v úvodní větě tohoto článku. Kromě toho ze spojení „výhoda vzniklá příjemci subvence“ vyplývá, že se určení existence výhody specificky týká fyzické nebo právnické osoby. Z toho plyne, že výhoda musí být zjištěna a vypočtena pro každého příjemce v závislosti na jeho situaci.

208 Dále z článku 5 základního nařízení vyplývá, že článek 6 uvedeného nařízení stanoví obecné zásady pro výpočet výše subvence ve smyslu „výhody poskytnuté příjemci“. Uvedené obecné zásady se vztahují na finanční příspěvky poskytnuté ve formě účastí, půjček, zajištění půjček a dodání zboží nebo poskytnutí

služeb a nákupem zboží vládou. V souladu s těmito obecnými zásadami existuje výhoda konkrétně tehdy, jestliže příjemce obdržel finanční příspěvek za příznivějších podmínek, než jaké by mohl získat na trhu.

209 Pokud jde konkrétně o dodání zboží, čl. 6 písm. d) základního nařízení stanoví, že o výhodu se jedná pouze tehdy, pokud „výrobky byly dodány […] za cenu nižší než přiměřenou“, přičemž „[p]řiměřenost odměny se určuje s ohledem na podmínky převládající na trhu s danými výrobky a službami v zemi dodání výrobků, poskytnutí služeb nebo nákupu výrobků (včetně ceny, jakosti, dostupnosti, prodejnosti, dopravy a ostatních nákupních nebo prodejních podmínek)“.

210 Z tohoto znění vyplývá, že se určení „výhody“ provádí srovnáním, které vzhledem k tomu, že jím má být posouzena přiměřenost zaplacené ceny ve vztahu k obvyklým podmínkám na trhu, v zásadě v zemi dodání, musí vzít v úvahu všechny nákladové prvky, jež musí nést příjemce v souvislosti s přijetím zboží dodaného vládou. O „výhodu“ pro příjemce se totiž může jednat jen tehdy, jestliže na tom bude příjemce díky finančnímu příspěvku poskytnutému vládou lépe než bez tohoto příspěvku. Z tohoto ustanovení tedy vyplývá, že metoda použitá Komisí při výpočtu výhody musí v co největší možné míře umožnit promítnutí výhody skutečně poskytnuté příjemci.

211 Přitom je třeba mít za to, že metoda použitá Komisí v projednávané věci se od tohoto cíle vzdaluje. Neumožňuje totiž Komisi ověřit, zda byla výhoda skutečně poskytnuta každému z těchto vyvážejících výrobců a zda konkrétní vyvážející výrobce je na tom z důvodu finančního příspěvku poskytnutého vládou skutečně lépe, než kdyby takový příspěvek neobdržel. Komise tudíž tím, že u obou těchto vyvážejících výrobců bere v úvahu jediné průměrné náklady na dopravu, není s to vyloučit možnost, že by jeden z nich nezískal výhodu, zejména proto, že skutečné náklady na dopravu, které nese, jsou takové, že stírají veškerý prospěch spojený s výhodnou cenou samotného výrobku.

212 Z článku 3 bodů 1 a 2 základního nařízení přitom vyplývá, že se má za to, že vyvážejícímu výrobci byla poskytnuta subvence, pouze tehdy, pokud tomuto vyvážejícímu výrobci byla finančním příspěvkem od vlády skutečně poskytnuta výhoda.

213 Z toho plyne, že vzhledem ke svému znění, cíli a kontextu nemůže být článek 6 základního nařízení v takové situaci, jaká nastala v projednávané věci, kdy byli identifikováni pouze tři vyvážející výrobci a dva z nich spolupracovali při šetření, vykládán tak, že umožňuje Komisi vypočítat výhodu poskytnutou každému z obou spolupracujících vyvážejících výrobců na základě průměrné nákupní ceny zahrnující náklady na dopravu odpovídající průměru zjištěnému na základě nákladů, jež nesou tito dva vyvážející výrobci, a nikoli na základě nákladů skutečně vynakládaných každým z nich, včetně jejich skutečných nákladů na dopravu.

214 Za těchto podmínek je třeba poznamenat, že nelze vyloučit, že by takovýto výpočet individuální výhody mohl vést ke zjištění, že společnost Jindal Saw nezískala výhodu v důsledku zavedení předmětných vývozních omezení, a tudíž že neexistovala subvence spojená s uvedenými omezeními, pokud jde o uvedeného vyvážejícího výrobce, s ohledem na podmínky stanovené v článku 3 základního nařízení.

215 Tento závěr nemůže být zpochybněn argumenty předloženými Komisí.

216 Platí to zaprvé pro argument, že použití zvolené metody bylo odůvodněno nezbytností porovnat referenční cenu stanovenou na základě průměru a jinou cenu, která by sama měla být cenou průměrnou.

217 Skutečnost, že Komise musela použít referenční cenu mimo území Indie na základě čl. 6 písm. d) bodu ii) základního nařízení, v žádném případě neznamenala, že měla vypočíst průměrnou nákupní cenu železné rudy v Indii z kteréhokoli dolu v Indii.

218 Základní nařízení totiž nikterak nerozlišuje ohledně výpočtu výhody v situacích, kdy Komise musí použít toto ustanovení.

219 V tomto směru nemůže obstát argumentace Komise v jejích odpovědích na otázky položené Tribunálem v rámci organizačních procesních opatření, podle které použití výrazu „[převládající] podmínky“ v čl. 6 písm. d) prvním pododstavci a v druhém pododstavci bodě ii) znamená, že se referenční cena nemusí nutně vztahovat na specifickou situaci daného vyvážejícího výrobce, nýbrž že se může vztahovat na podmínky převládající na trhu. Předmětný výraz se v obou případech týká referenční ceny, která musí být zjištěna, a nikoli cen placených příjemcem finančního příspěvku spočívajícího v dodání zboží, jež musí být porovnány s referenční cenou pro účely určení, zda příjemce získal skutečně lepší cenu, než jakou by získal na trhu bez zásahu vlády. Naproti tomu z toho v žádném případě nevyplývá, že pouze ceny zaplacené příjemcem, které odrážejí „převládající podmínky“ na trhu, musí být zohledněny pro určení, zda příjemce zaplatil cenu nižší než přiměřenou za zboží dodané vládou.

220 Zadruhé, jak uvedly žalobkyně, použití nákladů na dopravu, které vyvážející výrobce skutečně vynaložil a které závisejí na skutečných logistických nákladech a vzdálenosti mezi jeho závody a doly, od nichž odebírá železnou rudu, pro účely přezkumu existence případné výhody v případě každého vyvážejícího výrobce nevede k uměle vytvořené výhodě nebo nevýhodě. Vzhledem k neexistenci tvrzených subvencí by totiž každý vyvážející výrobce měl stejnou výhodu nebo nevýhodu, neboť by nesl stejné náklady na dopravu.

221 Zatřetí nelze ze zprávy Odvolacího orgánu ve sporu „Spojené státy – uhlíková ocel – Indie“ (viz bod 160 výše) dovodit, že Komise byla povinna provést srovnání na základě jediné průměrné ceny indických vyvážejících výrobců.

222 Ze zprávy Odvolacího orgánu v uvedeném sporu naopak vyplývá, že vyšetřovací orgán musí být schopen upravit referenční cenu tak, aby odrážela podmínky na trhu. V uvedeném sporu totiž referenční cena zvolená vyšetřovacím orgánem odrážela způsob dodání, který se jen velmi okrajově týkal transakcí v zemi dodání, a neodrážela tak obecně aplikovatelné náklady na dodání předmětného výrobku. Odvolací orgán měl za to, že v takovém případě musí metoda použitá vyšetřovacím orgánem k výpočtu „výhody“ umožnit provedení úprav referenční ceny tak, aby odrážela náklady na dodání, které se více blíží obecně aplikovatelným nákladům na dodání předmětného výrobku v zemi dodání. Je nutno konstatovat, že tyto úvahy nebránily Komisi v tom, aby v takové situaci, jaká nastala v projednávané věci, kdy existovali pouze dva vyvážející výrobci, kteří nepoužívali nutně stejný způsob dodání, stanovila dvě referenční ceny, což by jí umožnilo provést srovnání na základě nákupní ceny zahrnující v případě každého vyvážejícího výrobce náklady na dopravu, jež tento vyvážející výrobce skutečně nesl.

223 Ze všech předchozích úvah vyplývá, že Komise určila existenci výhody vyplývající z předmětných vývozních omezení, pokud jde o společnost Jindal Saw, v rozporu s čl. 6 písm. d) základního nařízení.

224 Jak přitom v projednávané věci vyplývá z konstatování učiněného v bodě 214 výše, mohlo toto pochybení vést k závěru, že společnost Jindal Saw získala výhodu v důsledku zavedení předmětných vývozních omezení, přestože žádnou takovou výhodu nezískala.

225 Jak totiž vyplývá z odpovědí Komise ze dne 25. května 2018 na otázky položené Tribunálem, byly náklady na dopravu skutečně vynaložené společností Jindal Saw vyšší než náklady, které vzala Komise v úvahu jako průměr a které zahrnula do výpočtu průměrné nákupní ceny železné rudy v Indii. Tento rozdíl v nákladech na dopravu znamená, že cena, za niž společnost Jindal Saw odebírala železnou rudu na indickém trhu, byla ve skutečnosti vyšší než průměrná nákupní cena stanovená Komisí pro určení výše ceny, což mělo nevyhnutelně dopad na výhodu, která mohla být tomuto vyvážejícímu výrobci poskytnuta.

226 Za těchto podmínek je třeba mít za to, že uvedené pochybení je způsobilé zpochybnit legalitu napadeného nařízení, neboť znehodnocuje celou analýzu Komise týkající se samotné existence subvence, takže Komise právoplatně neodůvodnila svůj závěr, že na dovoz dotčeného výrobku vyráběného společností Jindal Saw musí být uloženo vyrovnávací clo (v tomto smyslu a obdobně viz rozsudek ze dne 25. října 2011, Transnational Company „Kazchrome“ a ENRC Marketing v. Rada, T-192/08, EU:T:2011:619, bod 119 a citovaná judikatura).

227 V důsledku toho je třeba vyhovět prvnímu žalobnímu bodu druhé části čtvrtého žalobního důvodu, aniž je nezbytné rozhodnout o druhém a třetím žalobním bodě této části čtvrtého žalobního důvodu, jež vycházejí v prvním případě z porušení čl. 3 bodu 2 a čl. 6 písm. d) základního nařízení v tom, že Komise neprávem náhodně vybrala některé prvky nákladů společnosti Jindal Saw na dodání při výpočtu průměrných nákladů na dopravu, a v druhém případě z porušení čl. 15 odst. 1 třetího pododstavce tohoto nařízení v tom, že Komise stanovila vyrovnávací clo vyšší než výše napadnutelných subvencí.

K pátému žalobnímu důvodu, vycházejícímu z porušení čl. 8 odst. 1, 2 a 5 a čl. 15 odst. 1 třetího pododstavce základního nařízení

228 Žalobkyně v rámci pátého žalobního důvodu, jejž je třeba zkoumat v rozsahu, v němž může vést k rozsáhlejšímu zrušení napadeného nařízení, tvrdí, že se Komise při určování existence újmy výrobnímu odvětví Unie neopírala o skutečné důkazy a o objektivní přezkum. Tvrdí, že pro účely analýzy účinků subvencovaných dovozů na ceny obdobného výrobku tohoto odvětví a konkrétně pro určení cenového podbízení dotčeného výrobku ve srovnání s obdobným výrobkem výrobního odvětví Unie neprovedla Komise srovnání cen ani na stejné obchodní úrovni, ani na odpovídající obchodní úrovni, čímž porušila čl. 8 odst. 1 a 2 základního nařízení.

229 Žalobkyně tvrdí, že Komise využila závěry vycházející z výpočtu cenového podbízení dotčeného výrobku k určení újmy výrobnímu odvětví Unie a konstatování příčinné souvislosti mezi dovozem tohoto výrobku a újmou, jakož i při výpočtu rozpětí újmy. Chyby, jichž se Komise dopustila při výpočtu cenového podbízení, tak podle žalobkyň mají dopad na tyto další prvky napadeného nařízení. Konkrétně určení rozpětí újmy na příliš vysoké úrovni má podle žalobkyň za následek, že vyrovnávací clo, jak bylo stanoveno tímto nařízením, je vyšší než clo, jež by postačovalo k odstranění újmy způsobené uvedenému výrobnímu odvětví, což je v rozporu s čl. 15 odst. 1 třetím pododstavcem základního nařízení.

230 Komise, podporovaná vedlejší účastnicí, zpochybňuje opodstatněnost tohoto žalobního důvodu. Uvádí, že argumentace žalobkyň je nepřesná. Kromě toho, na rozdíl od toho, co tvrdí žalobkyně, bylo cenové podbízení skutečně vypočteno na základě srovnání cen na stejné obchodní úrovni a na přiměřené obchodní úrovni.

231 Komise zdůrazňuje, že základní nařízení nedefinuje způsob, jak má být cenové podbízení vypočteno, a že judikatura ani nepředepisuje konkrétní metodiku při jeho výpočtu.

232 Komise mimoto připomíná, že všechny údaje použité při výpočtu cenového podbízení byly poskytnuty zúčastněnými stranami.

233 Komise dále tvrdí, že ze základního nařízení, jak je vykládáno judikaturou, nevyplývá, že by výpočet cenového podbízení měl vycházet ze skutečných cen, tak aby byla zohledněna skutečná hospodářská soutěž na trhu a z hlediska zákazníka, jak tvrdí žalobkyně.

234 A konečně Komise tvrdí, že cenové podbízení v případě předmětného dovozu je v každém případě pouze jedním z ukazatelů existence podstatné újmy vzniklé výrobnímu odvětví Unie, že nebyla zpochybněna zjištění učiněná ve vztahu k cenovému podbízení, pokud jde o dalšího indického

vyvážejícího výrobce spolupracujícího při šetření, a že se analýza příčinné souvislosti mezi předmětným dovozem a újmou způsobenou uvedenému výrobnímu odvětví opírá o úvahy, jež se týkají nejen ceny, ale i objemů, jež mohou samy o sobě představovat dostatečný základ pro učinění závěru, že je dána příčinná souvislost.

235 Žalobkyně prostřednictvím tohoto žalobního důvodu zcela konkrétně tvrdí, že se Komise dopustila pochybení v rámci výpočtu cenového podbízení, jež jsou podle nich v rozporu s článkem 8 základního nařízení a mají dopad na platnost napadeného nařízení.

236 Je třeba připomenout, že podle čl. 8 odst. 1 základního nařízení musí být zjištění újmy výrobnímu odvětví Unie založeno na skutečných důkazech a zahrnovat objektivní přezkum jednak objemu dovozu subvencovaných výrobků a účinku dovozu subvencovaných výrobků na ceny obdobných výrobků na unijním trhu a jednak následného vlivu dovozu těchto dovozů na výrobní odvětví Unie.

237 Pokud jde konkrétněji o účinek dovozu subvencovaných výrobků na ceny, čl. 8 odst. 2 základního nařízení stanoví povinnost přezkoumat, zda ve srovnání s cenou obdobného výrobku výrobního odvětví Unie existuje značné cenové podbízení ze strany dovezených subvencovaných výrobků nebo zda tyto dovozy jinak významnou měrou způsobily pokles cen nebo zabránily významnou měrou jejich růstu, ke kterému by jinak došlo.

238 Základní nařízení neobsahuje definici pojmu „cenové podbízení“ a nestanoví metodu jeho výpočtu.

239 Výpočet cenového podbízení ze strany předmětného dovozu se v souladu s čl. 8 odst. 1 a 2 základního nařízení provádí pro účely zjištění, zda výrobnímu odvětví Unie vznikla v důsledku tohoto dovozu újma, a v širším smyslu se používá k posouzení této újmy a určení rozpětí újmy, a sice úrovně pro odstranění uvedené újmy. S povinností provést objektivní posouzení vlivu dovozu subvencovaných výrobků, jež je stanovena v uvedeném čl. 8 odst. 1, se pojí povinnost provést spravedlivé srovnání mezi cenou dotčeného výrobku a cenou obdobného výrobku uvedeného výrobního odvětví při prodeji na území Unie. Aby bylo zaručeno, že toto srovnání bude spravedlivé, musejí být ceny srovnávány na stejné obchodní úrovni. Srovnání cen na různých obchodních úrovních, tedy bez zahrnutí veškerých nákladů souvisejících s obchodní úrovní, která má být zohledněna, by nutně vedlo k umělým výsledkům, jež by neumožňovaly správné posouzení újmy výrobnímu odvětví Unie. Takovéto spravedlivé srovnání je podmínkou legality výpočtu újmy tomuto výrobnímu odvětví (v tomto smyslu a obdobně viz rozsudek ze dne 17. února 2011, Zhejiang Xinshiji Foods a Hubei Xinshiji Foods v. Rada, T-122/09, nezveřejněný, EU:T:2011:46, body 79 a 85).

240 Podle bodu 293 odůvodnění napadeného nařízení bylo rozpětí cenového podbízení v projednávané věci vypočteno následovně:

„Komise určila cenové podbízení v období šetření na základě údajů předložených vyvážejícími výrobci a výrobním odvětvím Unie srovnáním:

a) váženého průměru prodejních cen podle typu výrobku výrobců Unie pro odběratele, kteří nejsou ve spojení, na trhu Unie, upraveného na úroveň ceny ze závodu a

b) odpovídajících vážených průměrných cen jednotlivých typů výrobku z dovozu od spolupracujících indických výrobců prvnímu nezávislému odběrateli na trhu Unie, stanovených na základě cen CIF (náklady, pojištění a přepravné) s příslušnou úpravou o náklady po dovozu.“

241 Z bodu 382 odůvodnění napadeného nařízení vyplývá, že ceny uvedené v bodě 293 písm. b) odůvodnění tohoto nařízení odpovídají vývozní ceně, jak byla početně určena v rámci antidumpingového řízení.

242 Komise mimoto v bodě 301 odůvodnění napadeného nařízení dospěla k závěru, že v případě dotčeného výrobku vyráběného společností Jindal Saw a prodávaného v Unii existovalo vážené průměrné rozpětí podbízení ve výši 30,9 %, tedy že ceny, za něž společnost Jindal Saw prodávala tento výrobek v Unii, byly o 30,9 % nižší než ceny obdobného výrobku výrobního odvětví Unie.

243 Z bodu 293 odůvodnění napadeného nařízení tak vyplývá, že ke srovnání cen došlo na stejné obchodní úrovni, a sice tak, že byly vzaty v úvahu ceny ze závodu za prodeje výrobního odvětví Unie a ceny CIF za prodeje uskutečňované společností Jindal Saw. Na základě otázek položených Tribunálem v rámci organizačních procesních opatření však Komise uvedla, že ve skutečnosti byly pro účely tohoto srovnání zohledněny jednak – pokud jde o uvedené výrobní odvětví – buď ceny ze závodu uplatňované výrobními entitami, prodávaly-li přímo nezávislým odběratelům, nebo ceny ze závodu uplatňované prodejními entitami, a jednak – pokud jde o společnost Jindal Saw – ceny CIF, odpovídající vývozní ceně, jak byla početně určena v rámci souběžného antidumpingového řízení pro účely určení dumpingového rozpětí, s přihlédnutím k různým úpravám, z nichž má být mimo jiné patrná vývozní cena dotčeného výrobku před jakýmkoli zapojením prodejních entit společnosti Jindal Saw.

244 Komise v této souvislosti tvrdí, že prodeje uskutečňované prodejními entitami výrobního odvětví Unie musí být považovány za prodeje „odpovídající prodeji ze závodu“, takže byly správně kvalifikovány jako prodeje „ze závodu“ obdobného výrobku uvedeného výrobního odvětví při výpočtu cenového podbízení. Podle Komise tak byly skutečně porovnány ceny na stejné obchodní úrovni.

245 Tuto tezi nelze přijmout.

246 I když Komise v bodě 293 odůvodnění napadeného nařízení a na jednání uvedla, že v rámci srovnání vzala v úvahu ceny výrobního odvětví Unie na úrovni „ze závodu“, ve skutečnosti porovnávala prodejní ceny prvním nezávislým odběratelům uvedeného výrobního odvětví a ceny CIF uplatňované společností Jindal Saw.

247 Přitom vzhledem k tomu, že Komise použila prodejní ceny prvním nezávislým odběratelům za obdobný výrobek výrobního odvětví Unie, měla s ohledem na požadavek porovnání cen na stejné obchodní úrovni porovnat tyto ceny rovněž – pokud jde o výrobky společnosti Jindal Saw – s prodejními cenami prvním nezávislým odběratelům.

248 Kromě toho je třeba konstatovat, že uvádění výrobků na trh nikoli přímo výrobcem, nýbrž prostřednictvím prodejních entit, s sebou nese existenci nákladů a ziskového rozpětí pro tyto entity, takže ceny uplatňované těmito entitami vůči nezávislým odběratelům jsou obecně vyšší než ceny uplatňované výrobci při přímém prodeji těmto odběratelům. Ceny uplatňované prodejními entitami tedy nemohou být postaveny naroveň cenám uplatňovaným výrobci.

249 Komise tedy tím, že – jak je popsáno v bodě 244 tohoto rozsudku – pro účely porovnání cen v rámci výpočtu cenového podbízení postavila ceny uplatňované prodejními entitami vůči nezávislým odběratelům naroveň cenám uplatňovaným výrobci při přímém prodeji těmto odběratelům, pouze pokud jde o obdobný výrobek výrobního odvětví Unie, vzala v případě tohoto výrobku v úvahu cenu zvýšenou, a tudíž nepříznivou z hlediska společnosti Jindal Saw, která většinu svých prodejů v Unii uskutečňovala prostřednictvím prodejních entit a jejíž situace se v tomto směru lišila od situace jiného vyvážejícího výrobce, který spolupracoval při šetření.

250 Kromě toho a na rozdíl od toho, co tvrdí Komise, z rozsudku ze dne 30. listopadu 2011, Transnational Company „Kazchrome“ a ENRC Marketing v. Rada a Komise (T-107/08, EU:T:2011:704), nevyplývá, že pokud jde o dotčený výrobek, byla povinna vzít v úvahu ceny na úrovni propuštění do volného oběhu, která v projednávané věci odpovídala ceně CIF za výrobky indických vyvážejících výrobců.

251 Z bodů 62 a 63 uvedeného rozsudku totiž vyplývá, že Tribunál měl v dané věci za to, že cenami použitými při výpočtu cenového podbízení měly být ceny sjednané s nezávislými odběrateli, a sice ceny, které mohly být těmito nezávislými odběrateli vzaty v úvahu při rozhodování, zda koupí výrobky výrobního odvětví Unie, nebo výrobky dotčených vyvážejících výrobců, a nikoli ceny na úrovni obchodního mezičlánku.

252 Z předchozích úvah vyplývá, že vzhledem k tomu, že Komise vzala v úvahu prodejní ceny uplatňované prodejními entitami v obchodním spojení s hlavním výrobcem v Unii při určování ceny obdobného výrobku výrobního odvětví Unie, a přitom nevzala v úvahu prodejní ceny prodejních entit společnosti Jindal Saw při určování ceny dotčeného výrobku vyráběného posledně uvedenou společností, nelze mít za to, že byl výpočet cenového podbízení proveden porovnáním cen na stejné obchodní úrovni.

253 Jak přitom vyplývá z bodu 239 výše, srovnání cen na stejné obchodní úrovni je podmínkou legality výpočtu cenového podbízení dotčeného výrobku. Na výpočet cenového podbízení, jak jej uskutečnila Komise v rámci napadeného nařízení, je proto třeba nahlížet tak, že je v rozporu s čl. 8 odst. 1 základního nařízení.

254 Zpochybnění výpočtu cenového podbízení žalobkyněmi, pokud jde o výrobky vyráběné společností Jindal Saw, je tudíž opodstatněné.

255 Z předcházejících úvah vyplývá, že pochybení Komise v rámci výpočtu cenového podbízení dotčeného výrobku, pokud jde o výrobky vyráběné společností Jindal Saw, mělo za následek, že bylo vzato v úvahu cenové podbízení, jehož rozsah, ba ani existence, nebyly řádně prokázány.

256 Komise přitom v bodě 338 odůvodnění napadeného nařízení vyzdvihla význam, jejž přikládá existenci cenového podbízení. Komise měla v bodech 339 a 340 odůvodnění tohoto nařízení za to, že prodeje dotčeného výrobku za ceny podstatně nižší, než jaké uplatňuje výrobní odvětví Unie, s ohledem na cenové podbízení ve výši přes 30 %, vysvětluje jednak zvýšení objemu prodejů a podílů na trhu s uvedeným výrobkem a jednak nemožnost uvedeného výrobního odvětví zvýšit objem svých prodejů na unijním trhu na úroveň umožňující zajistit udržitelné ziskové úrovně. Komise v uvedeném bodě 340 odůvodnění mimo jiné konstatovala, že dovoz za podstatně nižší ceny než ceny tohoto výrobního odvětví značně snížil ceny na unijním trhu, a zabránil tak zvýšení ceny, k němuž by došlo v případě neexistence tohoto dovozu, a dospěla k závěru, že existuje souvislost mezi uvedeným dovozem za podstatně nižší ceny než ceny výrobního odvětví Unie a újmou, která tomuto výrobnímu odvětví vznikla.

257 Z bodů odůvodnění napadeného nařízení zmíněných v bodě 256 výše vyplývá, že takové cenové podbízení, jaké bylo vypočteno v tomto nařízení, je východiskem pro závěr, že dovozem dotčeného výrobku vznikla újma výrobnímu odvětví Unie. V souladu s čl. 1 odst. 1 a čl. 8 odst. 5 základního nařízení je přitom nezbytnou podmínkou uložení vyrovnávacího cla existence příčinné souvislosti mezi dovozem subvencovaného výrobku a újmou výrobnímu odvětví Unie.

258 Jak mimoto tvrdí žalobkyně v rámci třetího žalobního bodu této části, nelze vyloučit, že kdyby bylo cenové podbízení vypočteno správně, bylo by rozpětí újmy výrobnímu odvětví Unie stanoveno na nižší úrovni, než je sazba subvence. V takovém případě by však výše vyrovnávacího cla musela být v souladu s čl. 15 odst. 1 třetím pododstavcem základního nařízení snížena na výši, která by postačovala k odstranění uvedené újmy.

259 Tento žalobní důvod, kterému je třeba vyhovět, se proto týká závěrů, jež jsou základem nezbytným pro uložení vyrovnávacího cla na dovozy dotčeného výrobku vyráběného společností Jindal Saw, takže je třeba toto nařízení zrušit v rozsahu, v němž se týká této společnosti, v souladu s judikaturou připomenutou v bodě 226 výše, aniž je nutné posuzovat šestý žalobní důvod.

K nákladům řízení

260 Podle čl. 134 odst. 1 jednacího řádu se účastníku řízení, který neměl úspěch ve věci, uloží náhrada nákladů řízení, pokud to účastník řízení, který měl ve věci úspěch, požadoval. Vzhledem k tomu, že žalobkyně požadovaly náhradu nákladů řízení a Komise neměla ve věci úspěch, je důvodné posledně uvedené uložit, že ponese vlastní náklady řízení a nahradí náklady řízení vynaložené žalobkyněmi.

261 Podle čl. 138 odst. 3 jednacího řádu může Tribunál rozhodnout, že vlastní náklady řízení nesou i jiní vedlejší účastníci, než jsou účastníci uvedení v jeho odstavcích 1 a 2. Za okolností projednávaného sporu je důvodné rozhodnout, že vedlejší účastnice ponese vlastní náklady řízení.

Z těchto důvodů

TRIBUNÁL (první rozšířený senát)

rozhodl takto:

1) **Prováděcí nařízení Komise (EU) 2016/387 ze dne 17. března 2016 o uložení konečného vyrovnávacího cla na dovoz trub a trubek z tvárné litiny (známé také jako litina s kuličkovým grafitem) pocházejících z Indie se zrušuje v rozsahu, v němž se týká společnosti Jindal Saw Ltd.**

2) **Evropská komise ponese vlastní náklady řízení a nahradí náklady řízení vynaložené společnostmi Jindal Saw a Jindal Saw Italia SpA.**

3) **Společnost Saint-Gobain Pam ponese vlastní náklady řízení.**

Pelikánová Valančius Nihoul

Svenningsen Öberg

Takto vyhlášeno na veřejném zasedání v Lucemburku dne 10. dubna 2019.

Podpisy.

Obsah

Skutečnosti předcházející sporu 2

Řízení a návrhová žádání účastníků řízení 4

Právní otázky 5

K přípustnosti vyjádření ze dne 18. října 2017 5

K věci samé 7

K druhému žalobnímu důvodu, vycházejícímu z porušení článku 10 základního nařízení a práva na obhajobu 8

K sedmému žalobnímu důvodu, vycházejícímu z porušení čl. 30 odst. 4 a 5 základního nařízení a práva na obhajobu 9

K prvnímu žalobnímu důvodu, vycházejícímu z porušení čl. 3 bodu 1 písm. a) bodu iv) základního nařízení 12

– K první části prvního žalobního důvodu, vycházející z uplatnění chybného právního kritéria při konstatování existence „pověření“ a ze zjevně nesprávného posouzení 13

– Ke druhé části prvního žalobního důvodu, vycházející z toho, že při uplatňování čl. 3 bodu 1 písm. a) základního nařízení došlo k záměně pojmu „finanční příspěvek“ ve smyslu tohoto ustanovení a pojmu „výhoda“ ve smyslu bodu 2 uvedeného článku 18

K třetímu žalobnímu důvodu, vycházejícímu z porušení čl. 4 odst. 1 a odst. 2 písm. a) základního nařízení 20

– K první části třetího žalobního důvodu, týkající se otázky, zda subvence spočívající v poskytování železné rudy má, či nemá specifickou povahu 20

– K druhé části třetího žalobního důvodu, týkající se nespecifického charakteru subvence spočívající ve vývozní dani na železnou rudu 22

Ke čtvrtému žalobnímu důvodu, vycházejícímu z porušení čl. 3 bodu 2, čl. 6 písm. d) a čl. 15 odst. 1 základního nařízení 22

– K první části čtvrtého žalobního důvodu, vycházející z porušení čl. 3 bodu 2 a čl. 15 odst. 1 druhého pododstavce základního nařízení 22

– K druhé části čtvrtého žalobního důvodu, vycházející z porušení čl. 3 bodu 2 a čl. 6 písm. d) základního nařízení, a tudíž čl. 15 odst. 1 třetího pododstavce téhož nařízení 25

K pátému žalobnímu důvodu, vycházejícímu z porušení čl. 8 odst. 1, 2 a 5 a čl. 15 odst. 1 třetího pododstavce základního nařízení 29

K nákladům řízení 33